

แนวคิดฮินดูทวาในการเมืองอินเดีย

อับดุลเราะฮ์มาน มูเก็ม

นักวิจัยประจำศูนย์เอเชียใต้ศึกษา (AR-5)

สถาบันเอเชียศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

บทความวิชาการชิ้นนี้ได้นำเสนอเรื่อง “แนวคิดฮินดูทวาในการเมืองอินเดีย” ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดฮินดูทวา (Hindutva) ที่ขับเคลื่อนโดยกลุ่มอาสาสมัคร ฮินดูสังกัดราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ (Rashtriya Swayamsevak Sangh: RSS) เพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่ม อุดมการณ์ฮินดูทวาถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองเพื่อสร้าง ‘รัฐฮินดูบริสุทธิ์’ ผ่านหลักการพื้นฐานคือ ‘ความเป็นฮินดู’ ‘ภาษาฮินดี’ และ ‘รัฐฮินดูสถาน’ อีกทั้งเพื่อต่อต้านการรุกรานของชาวอังกฤษและปลดแอกจากอาณานิคม รวมถึงต่อต้านการเผยแพร่และการกระชับพื้นที่ทางศาสนาของชาวคริสต์และชาวมุสลิมในฐานะผู้รุกราน อุดมการณ์ดังกล่าว ดำรงอยู่อย่างเข้มข้นตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน และยังคงทรงอิทธิพลในพรรคการเมืองระดับชาติของอินเดีย เช่น พรรคภารตียะ ชะนะสงฆ์ (BJS) พรรคชะนะตะ (JP) รวมถึงพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลปัจจุบันที่นำโดย “นเรนทรา โมดี”

จากการศึกษาพบว่า (1) กลุ่มอาสาสมัครฮินดูราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ใช้อุดมการณ์แบบฮินดูทวา “Hindutva” และมีความสัมพันธ์อันดีกับพรรคการเมืองระดับชาติทั้งพรรคภารตียะ ชะนะสงฆ์ (BJS) พรรคชะนะตะ (JP) และพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) ซึ่งมีนัยสำคัญในการกำหนดนโยบายทางการเมืองของอินเดียตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน (2) กลุ่มอาสาสมัครฮินดูมีทั้งสายเหยี่ยวที่เน้นกำลังและสายพิราบที่ใช้การประนีประนอม อดทนอดกลั้น ซึ่งขยายแนวคิดด้วยหลักศาสนาไปยังเครือข่ายภาคประชาสังคมทั้งในและต่างประเทศ (3) กลุ่มอาสาสมัครฮินดูมุ่งเน้นการสถาปนา

รับต้นฉบับ 23 กันยายน 2563 แก้ไขตามผู้ทรงคุณวุฒิ 16 พฤศจิกายน 2563 รับลงตีพิมพ์ 23 พฤศจิกายน 2563

“รัฐฮินดูบริสุทธิ์” และเรียกร้องไปสู่สงครามศักดิ์สิทธิ์เพื่อต่อต้านผู้รุกราน (4) กลุ่มอาสาสมัครฮินดูราชภีระ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ใช้อำนาจทาง “กฎหมาย” และ “นโยบายการศึกษา” เพื่อเผยแพร่แนวคิดฮินดูทวารรวมทั้งต่อต้านแนวคิด “การอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม” ของพรรคกรองเกรสและมทามะ คานธี การศึกษานี้จึงมีประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอุดมการณ์ฮินดูทวารให้กับผู้คนที่อยู่ร่วมกันในพหุสังคม

คำสำคัญ : พรรคภารตติยะ ชะนะตะ, ฮินดูทวาร, ราชภีระ สวยาม์เสวก์ สงฆ์

The Hindutva in Indian Politics

Abdunrohman Mukem

Academic Researcher (AR-5), South Asian Studies Center,

Institute of Asian Studies,

Chulalongkorn University, Thailand

Abstract

This academic paper presented “The Hindutva in Indian Politics” that studied about the Hindutva is moved by the Hindu volunteer Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), who need to protect the benefits of the Hinduism group. The Hindutva ideology is a political tool of RSS for building a ‘Pure Hindu State’ through ‘Hinduness’, ‘Hindi language’ and ‘Hindustan.’ Moreover, this ideology tried to protect and fight with the invader of the British Empire for freedom, to secure from the spreading and dependence of Christianity and Muslim idea, who both are the invader. This ideology was very strong from past to present and still influential on the Indian national political parties likes Bharatiya Jana Sangh (BJS), Janata Party (JP), and Bharatiya Janata Party (BJP), the current Indian government is led by Narendra Modi.

The study found that (i) Rashtriya Swayamsevak Sangh used the Hindutva Ideology’ and it is a good relation with Indian national political parties like Bharatiya Jana Sangh (BJS), Janata Party (JP), and especially, and Bharatiya Janata Party (BJP), which were influenced on the Indian Political Policy (ii) Hindu volunteer has two wings of ideology: a moderate with tolerance and extremist with militant but both tried to promote the religious doctrine to spread the ideology to the public society in the national and international network. (iii) Hindu volunteer is campaigning to build the ‘Pure Hindu State’ and calling to holy war to fight with the invaders. (iv) Hindu volunteers used a national law, education system to promote Hindutva and opposed

‘the plural society idea’ of Indian National Congress policy and Mahatma Gandhi. The study is very fruitful to give an understanding of the Hindutva to the people who are staying together in the plural society.

Keywords: Bharatiya Janata Party, Hindutva, Rashtriya Swayamsevak Sangh

บทนำ

สำหรับการศึกษาทางด้านแนวคิดฮินดูท้าวของกลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์นั้นสามารถค้นคว้าได้จากงานเขียนของนักวิชาการหลาย ๆ เช่น Savarkar (1969), Devare (2009), Visweswaram (2009), Chatry (2012), Orden (2014), Raghuvanshy (2016), Andersen & Damle (2019), Vaishnav (2019), Gaur, Lotha & Tikkanen (2019), & Pirbhai (2020) และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งทั้งหมดได้นำเสนอเกี่ยวกับการเติบโตทางด้านแนวคิดฮินดูท้าว อีกทั้งยังพูดถึงวิธีการดำเนินการของแนวคิด รวมถึงกิจกรรมที่สามารถต่อยอดทางความคิดให้กับสังคมอินเดียผ่านนโยบายต่าง ๆ ของรัฐ ทั้งเรื่องของการแก้ไขตำราเรียนและอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการดำรงอยู่ของชนกลุ่มน้อยในประเทศอินเดียอย่างปฏิเสธไม่ได้

ในหนังสือ “Messengers of Hindu Nationalism: How the RSS Reshaped India” ได้ตั้งคำถามว่า “ทำไมราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ (Rashtriya Swayamsevak Sangh: RSS) ถึงเพิ่มขึ้นและมีการจัดวางความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายและปึกการเมืองอย่างไร?” ซึ่งหนึ่งในข้อค้นพบที่น่าสนใจคือ ราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์นั้นมีหลักสูตร 3 ปีเพื่อ “สร้างบุคลิกภาพและแนวคิด” ให้กับคนหนุ่มหลายพันคน กลุ่มฮินดูนิยมราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ (RSS) เป็นสมาคมที่ไม่ใช่รัฐ (Non-Government Association) ที่ใหญ่ที่สุดในโลกตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมาซึ่งปี 2016 มีการประชุมประจำวัน 57,000 แห่ง ประจำสัปดาห์ 14,000 แห่งและประจำเดือน 7,000 แห่ง รวมแล้วกว่า 36,293 แห่ง ที่มีการประชุมทั่วประเทศอินเดีย นอกจากนี้ยังมีอาสาสมัครและศิษย์เก่าของราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์กว่า 6 ล้านคน โดยเฉพาะในปี 2017 มีอาสาสมัครหลักประจำชุมชนกว่า 6,000 คน ซึ่งประกอบด้วยเครือข่ายหลากหลายอาชีพ เช่น ชาวนา เกษตรกร นักเขียน นักธุรกิจ แพทย์ ครูและอาจารย์มหาวิทยาลัย (Andersen & Damle, 2019, p. x-xi)

หากจะย้อนไปในปี 1947 ซึ่งอยู่ในช่วงการแยกประเทศ จะเห็นได้ว่าราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์มีกองกำลังจัดตั้งกว่า 6 แสนคนและเพิ่มเป็น 2.5 ล้านคนในปี 1998 (Orden, 2014, pp. 53-54) ปัจจุบันกลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์มีอาสาสมัครประมาณ 2 ล้านคนและมีมากกว่า 80,000 สาขาทั่วอินเดีย กลุ่มดังกล่าวมีสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันที่ชื่อว่า “Shakha - RSS (Rashtriya Swayamsevak Sangh)” เพื่อให้เครือข่าย

เข้าถึงกิจกรรมของกลุ่ม รัฐบาลโมดีก็ไม่ต่างจากพรรคการเมืองอุดมการณ์ฮินดูทวาในอดีต ซึ่งมีความสัมพันธ์อันดีกับราชรัฐยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ อีกทั้งยังใช้นโยบายทางการเมืองเพื่อจัดการชนกลุ่มน้อย ไม่ว่าจะเป็นประเด็นสถานะของรัฏฐัมมุและแคชเมียร์ ปัญหาการตัดสินใจพิพาทกรณีบาบรีมัสยิดในเมืองอโยธยา แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงที่สุดในปี 2019 คือ แนวคิดของโมดีนำไปสู่ความขัดแย้งระลอกใหม่ระหว่างชาวฮินดู-มุสลิมและชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ส่งผลให้มีการเผาบ้านเรือนและมัสยิดในหลายพื้นที่ในปี 2019 เนื่องจากการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองนั่นก็คือ การอนุญาตให้ประชากรประเทศเพื่อนบ้านเข้ามาพำนักในอินเดีย ยกเว้นชาวมุสลิม

จะเห็นได้ว่า แนวคิดของราชรัฐยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ยังทรงอิทธิพลต่อพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) ซึ่งไม่ต่างจากพรรคภารตียะ ชะนะ สงฆ์ (BJS) และพรรคชะนะตะ (JP) ในอดีต เพราะพรรคเหล่านี้คือ ปีกการเมืองของราชรัฐยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็จะเห็นภาพความรุนแรงที่เชื่อมโยงกับการเมืองอินเดียผ่านสื่อกระแสต่าง ๆ งานเขียนทางวิชาการ วรรณกรรม และงานเขียนชนิดอื่น ๆ อีกทั้งยังมีการวิพากษ์แนวคิดของกลุ่มราชรัฐยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์อย่างแพร่หลายในหมู่นักเขียนอินเดีย เช่น อรุณธตี รอย (Arundhati Roy), สุมิต กันกุลลี (Sumit Ganguly) และคนอื่น ๆ เพื่อยืนยันถึงการล่มสลายของสังคมพหุนิยมอินเดียผ่านนโยบายพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) แบบฮินดูทวา (Hindutva)

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานเขียนชิ้นนี้ศึกษาผ่าน “แนวคิดศาสนาสุดโต่ง” ซึ่ง Webber et al. (2017) ได้กล่าวว่า การเข้าสู่แนวคิดสุดโต่งนั้นเกี่ยวข้องกับความเชื่อและกิจกรรมทางการเมืองที่มีความสัมพันธ์กับ “แนวคิดศาสนาสุดโต่ง” ซึ่งส่งผลให้เกิดการแสวงหาอำนาจทางการเมือง รวมถึงใช้คำสอนศาสนาผ่านข้อกฎหมายต่าง ๆ (Webber et al., 2017, pp. 270–285 อ้างใน Wibisono, Louis & Jetten, 2019) สังคมจึงตกอยู่ท่ามกลางความวุ่นวาย อีกทั้งส่งผลให้ศาสนาและสังคมอยู่ร่วมกันด้วยความตึงเครียดเนื่องจาก 5 องค์ประกอบหลัก คือ (1) ความคิด ซึ่งถือเป็นความเชื่อสำคัญของแต่ละกลุ่ม (2) ความรู้ หรือคลังปัญญาของแต่ละกลุ่มยึดถือ (3) พิธีกรรมทางศาสนาหรือแนวทางที่ศาสนาได้ยึดถือปฏิบัติ

(4) ประสบการณ์ ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกและแรงกระตุ้น (5) ความเชื่อมโยงโดยใช้ศาสนาเชื่อมต่อกับภาคส่วนอื่นของโลก (Glock & Stark, 1965 อ้างใน Wibisono, Louis & Jetten, 2019)

สังคมดังกล่าวจึงเกิดสัญญาณอันตรายที่สื่อถึงศาสนาสุดโต่งตามแนวทางของ Schmid (2014) ซึ่งมี 5 ประการมาหนุนเสริมคือ (1) ความเชื่อของตนเองนั้นถือเป็นความจริงอันสมบูรณ์แบบ (2) ยึดถือแบบหลับลัทธิ (3) ต้องการสร้างสังคมในแบบอุดมคติ (4) ความศรัทธาที่ต้องการบรรลุเป้าหมายสูงสุด (5) ประกาศเรียกร้องไปสู่สงครามศักดิ์สิทธิ์” (Schmid, 2014 อ้างใน Wibisono, Louis & Jetten, 2019) Silber & Bhatt (2007) ระบุว่า แนวคิดศาสนาสุดโต่งนั้นมีการก่อตั้งแนวคิดใหม่ ๆ ในนามศาสนาเพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงโลก อาจเกิดจากประสบการณ์อันหดหู่ที่ตนเองสูญเสียความหมายและส่งผลให้เกิดการก่อตั้งอัตลักษณ์ใหม่ พื้นฐานของการใช้แนวคิดสุดโต่งนั้นถูกจุดผ่านโศกนาฏกรรมที่เพิ่มขึ้นด้วยการปลุกฝังของกลุ่มองค์กรที่มีแนวคิดสุดโต่งที่มุ่งเน้นการใช้ความรุนแรง (Silber & Bhatt, 2007 อ้างใน Wibisono, Louis & Jetten, 2019) นอกจากนี้ Lieberman (1983, pp. 77-78) ยังอธิบายอีกว่า แนวคิดศาสนาสุดโต่งอาจจะเกิดขึ้นแบบกระบวนกรหรือสถาบัน ปักเจกบุคคลหรือกลุ่มคน ซึ่งทั้งหมดล้วนไม่ใช่ประเด็นสำคัญ แต่สิ่งที่น่าสนใจกว่านั้นคือ การเพิ่มขึ้นของกลุ่มดังกล่าวอาจหมายถึงผู้คน que เชื่อแบบศาสนาสุดโต่งอาจเพิ่มขึ้นด้วย

ศาสนาจึงมีส่วนสำคัญในการสร้างความเป็นชาตินิยม ซึ่งสามารถเห็นได้จากขบวนการเคลื่อนไหวของไฮอนิสต์ในการสร้างรัฐอิสราเอล ที่ถูกใช้เป็นแนวทางของการไถ่บาป วิธีการดังกล่าวสามารถปลุกคนหนุ่มสาวให้มีความรักชาติแบบสุดโต่ง ซึ่ง Saiya (2018) ระบุว่า ศาสนานั้นมีแรงจูงใจที่จะนำไปสู่ความรุนแรงและการก่อการร้ายได้ง่าย ในรายงานของ Global Terrorism Database ซึ่งให้เห็นว่า ตั้งแต่ปี 1970-2014 ผู้ก่อการร้ายมีประมาณ 50 กลุ่ม ซึ่งจำนวน 38 กลุ่มหรือร้อยละ 76 นั้นคือกลุ่มศาสนาสุดโต่งและผู้เสียชีวิตจากการก่อเหตุประมาณ 8,779 คนจาก 12,371 คนนั้นเสียชีวิตโดยการใช้ศาสนาเป็นแรงจูงใจในการก่อการ (Saiya, 2018, p. 15) นอกจากศาสนาจะจูงใจไปสู่ความสุดโต่งแล้ว สถาบันการศึกษายังมีการสร้างแนวคิดชาตินิยมสุดโต่งได้อีกด้วย แนวคิดดังกล่าวมักเริ่มมาจากการทำงานศาสนาและสังคม หลังจากนั้น

จึงขับเคลื่อนทางการเมือง อย่างไรก็ตาม แนวคิดสุดโต่งสามารถสร้างได้โดยอ้างถึงหลักศาสนาว่าเป็นความจริงอันสูงสุดและสมบูรณ์แบบที่สุด ซึ่งผู้คนจะต้องคล้อยตามหลักคำสอนที่เที่ยงแท้เหล่านั้น (Liebman, 1983, p. 84)

ในงานศึกษาเรื่อง “The Hindutva Movement and Colonial Consciousness” ได้สรุปอย่างน่าสนใจว่า

“ขบวนการเคลื่อนไหวของฮินดูทวานั้นได้รับการสนับสนุนจากชาวฮินดูหลาย ๆ พันคน สังเกตได้จากชัยชนะของพรรคภารตียะ ชะนะตะในการเลือกตั้งปี 2014 ซึ่งเป็นเสียงข้างมาก

ทำให้การเมืองผูกขาดทางการเมืองระดับชาติของฮินดูสิ้นสุดลง ส่วนกลุ่มสังฆ พาริวาร์ (Sangh Parivar) นั้นเริ่มมีโอกาสนในการสร้างเอกลักษณ์ของฮินดูทวา เช่น การเปลี่ยนภาษาสันสกฤตแทนภาษาเยอรมันในโรงเรียน Kendriya Vidyalaya การกำหนดวันโยคะโลก และนเรนทรา โมตีได้นำเสนอถึง 102 ศาสตร์แห่งฮินดู ที่อันตรายที่สุดคือ พวกเขาพยายามสร้างแนวคิดฮินดูแบบฟาร์ซิสต์ในสถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยในฮินดู” (Raghuvanshy, 2016, pp. 5-6)

ส่วนในงานเรื่อง “Secularizing Religion: Hindu Extremism as a Modernist Discourse” นั้นได้นำเสนอว่า

“การเกิดขึ้นของกลุ่มแนวคิดศาสนาสุดโต่ง ซึ่งฮินดูนิยมก็เป็นหนึ่งในกลุ่มดังกล่าวอย่างไม่ต้องสงสัย สิ่งดังกล่าวนั้นถือเป็นอันตราย ฮินดูสุดโต่งนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยใหม่

การเกิดขึ้นของแนวคิดฮินดูสุดโต่งในสังคมฮินดูนั้นหมายถึงวิกฤติของเชคคิคลาร์ในยุคสมัยใหม่” (Devare, 2009, pp. 157-174)

ส่วนในงานเรื่อง “Understanding the Religious Nature of Terrorism in India: Four Case System With An Analysis For Proposals and Resolution” ได้นำเสนอว่า

“ชาวฮินดูนิยมมองว่า อัตลักษณ์ฮินดูนั้นถือเป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อชนกลุ่มน้อยในฮินดู อีกทั้งแนวคิดเชคคิคลาร์ของรัฐบาลฮินดูกลายเป็นเป้าหมายสำคัญของฮินดูทวา

เนื่องจากนโยบายดังกล่าวนี้ให้ดำรงไว้ซึ่งความเป็นกลางและปกป้องสิทธิเท่าเทียมกันระหว่างศาสนา ด้วยเหตุนี้ผู้นำสังกัดแนวคิดอันดูทวาพยายามให้วัฒนธรรมอินดูนั้นกลืนกินเข้าไปในวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยทั้งหลาย เมื่อเป็นเช่นนั้น อาจเกิดอันตรายกับแนวคิดเชคคิวัลาร์และประชาธิปไตยอินเดียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” (Chatry, 2012, pp. 60-63) ไม่ต่างจากเรื่อง “The Hindutva View of History: Rewriting Textbooks in India and the United States” ที่ได้สรุปว่า

“หลังจากที่สภพ พริวาร์ได้อำนาจในการเมืองระดับชาติในปี 1998 สิ่งแรกที่พวกเขาทำคือ ก่อตั้ง National Curriculum Framework (NCF) ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนตำราเรียน

ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในปี 2000 เกี่ยวกับตำราเรียนที่ต้องการเปลี่ยนใหม่กับฉบับเดิม ในปี 2005 กลุ่มสภพ พริวาร์ได้อำนาจในคณะทำงานทางด้านการศึกษาของแคลิฟอร์เนีย ส่งผลให้มีการนำเสนอแก้ไขตำราเรียนเนื่องจากชาวสภพ พริวาร์มองว่า ตำราที่มีอยู่นั้นส่งผลกระทบเชิงลบให้กับกลุ่มการทำงานเกี่ยวกับตำราเรียนดังกล่าวนี้เพื่อแก้ไขประวัติศาสตร์บางส่วนเกี่ยวกับอุดมการณ์ของอันดูทวา อีกทั้งต้องการเลือกปฏิบัติกับกลุ่มชนกลุ่มน้อยอย่างเช่น จันทาล มุสลิม คริสต์เพื่อบรรลुरुัฐอินดูตามที่ตั้งเป้าเอาไว้ นอกจากนี้ยังต้องการเปลี่ยน การต่อสู้เพื่อเอกราชอินเดียนั้นให้เป็นสงครามศาสนาเพื่อต่อต้านชาวมุสลิม” (Visweswaram et al., 2009, pp. 101-104) งานของ Visweswaram, Witzel, Manjrekar, Bhog & Chakravarti (2009) สอดคล้องกับงานเขียนของ Chatry (2012) ที่ได้ระบุว่า

“พรรคภารตติยะ ชะนะตะได้แต่งตั้งนักวิชาการสังกัดราชฐริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์มาดำรงตำแหน่งทางด้านหน่วยงานวิจัยประวัติศาสตร์ หน่วยงานวิจัยด้านสังคมศาสตร์ และอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษา

เพื่อเปลี่ยนระบบการศึกษาในโรงเรียนและตำราเรียนให้เป็นไปตามค่านิยมของอันดูทวาเพื่อให้ชาวชนรุ่นใหม่นั้นมีความเกลียดชังทางด้านศาสนาของชนกลุ่มน้อย ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือคริสตในอินเดีย อีกทั้งสังกัด

การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรดังกล่าว” (Chatry, 2012, p. 60)

อย่างไรก็ตาม แนวคิดฮินดูทวานั้น ถือเป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นท่ามกลางการเปลี่ยนสำคัญในสังคมอินเดีย ซึ่งเริ่มตั้งแต่ยุคอาณานิคม เข้าสู่การเป็นเอกราชอินเดีย และนำไปสู่การมีอำนาจในทางการเมืองของแนวคิดดังกล่าว การเกิดขึ้นของแนวคิด ไม่ได้มีอันตรายมากไปกว่า การดำรงอยู่ของแนวคิดและเริ่มเข้าสู่ความสุดโต่งมากขึ้นทุกที ซึ่งสิ่งดังกล่าวอาจนำไปสู่ความขัดแย้งและวิกฤติในสังคมได้อย่างน่ากังวล

แนวคิดฮินดูทวา

คำถามสำคัญคือ แนวคิดฮินดูทวานั้นเป็นอย่างไร ใน Encyclopaedia Britannica ระบุว่า แนวคิดฮินดูทวา (Hindutva) คือ แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการนิยามความเป็นฮินดู โดยใช้การเมืองเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ ซึ่งได้รับความนิยมนอย่างมากหลังเอกราชอินเดียเมื่อปี 1947 จนกระทั่งพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) รัฐบาลปัจจุบันก็ให้การสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวอย่างเต็มที่เพื่อแสดงตัวตนและเอกลักษณ์ของความเป็นฮินดูผ่านวัฒนธรรมอินเดีย ค่านิยมแบบฮินดู รวมทั้งวิพากษ์แนวคิดเชคคิวนาร์และนโยบายปรองดองของพรรคครองเกรสแห่งชาติอินเดีย (INC) แนวคิดฮินดูทวาถูกพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) ใช้เป็นเครื่องมือในการต่อต้านมุสลิม ซึ่งเห็นได้จากข้อพิพาททฤษฎีศาสนาสถานในเมืองอโยธยาเมื่อปี 1989 ในการหาเสียงเลือกตั้ง จนพรรคภารตียะ ชะนะตะได้จัดตั้งพรรครัฐบาลในปี 1991” (Gaur, Lotha & Tikkanen, 2019)

ส่วน Pirbhai (2020) ผู้เชี่ยวชาญจาก Berkley Forum ได้อธิบายว่า “แนวคิดฮินดูทวานั้นได้แสดงความเป็นฮินดู ซึ่งเริ่มใช้โดยวินัยก ดาโมร์ดา ซวาร์การ์ (V.D. Savarkar) ผู้นำฮินดูมหาสภา (Hindu Mahasabha) ผ่านงานเขียนของท่านเรื่อง “The Essentials of Hindutva” (1923) ระบุว่า “ฮินดูทวาพยายามสร้างรัฐฮินดูอิสระผ่านชาติพันธุ์ความเป็นอินเดีย (Indian) ภาษาฮินดี (Hindi) และศาสนาฮินดู (Hindu) อินเดียจึงไม่ได้เป็นเพียงแผ่นดินแม่ (Motherland) แต่ยังเป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ (Holy Land) ตามความเชื่อของราชภริยะสวัยัมสวัก สงฆ์” จะเห็นได้ว่าแนวคิดฮินดูทวานั้นต้องการสร้างรัฐฮินดู (Hindian nation) ภายใต้สโลแกน “หนึ่งประเทศ” (One Country) “หนึ่งวัฒนธรรม” (One Culture) “หนึ่งรัฐ” (One Nation) และ “หนึ่งอุดมการณ์” (One Ideal) เพื่อ “ความเป็นฮินดู” (Hinduization)

วินัยก ดาโมร์ดา ซาวาร์การ์ (Vinayak Damodar Savarkar) ได้เขียน “Hindutva: who is a Hindu?” ว่า

“ฮินดูหมายถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินที่ชื่อว่า “อินเดีย” (Bharatvarsha) จากลุ่มน้ำสินธุไปยังท้องทะเล ซึ่งเป็นเสมือนแผ่นดินพ่อ ยิ่งไปกว่านั้นคือ แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

โดยเป็นแหล่งกำเนิดศาสนาของคนฮินดู ทุกคนที่เกิดบนแผ่นดินอินเดีย ก็คือ คนฮินดู แม้คนเหล่านั้นไม่ได้นับถือศาสนาฮินดูก็ตาม ซึ่งเขาอาจจะไม่ได้มีวัฒนธรรมหรือขนบธรรมเนียมแบบฮินดูก็ได้ รวมถึงไม่มีประวัติศาสตร์และสายเลือดร่วมกัน แต่สำหรับความเป็นฮินดูทวานั้นมันมีความลึกลึกกว่าการเกิดในแผ่นดินอินเดีย อย่างแรกคือ เขาจะต้องเป็นพลเมืองของฮินดูสถานไม่ใช่ด้วยตัวของเขาเอง แต่เป็นเพราะประวัติศาสตร์วัฒนธรรมสายเลือด รวมถึงภูมิศาสตร์ด้วย” (Savarkar 1969, pp. 83-84)

ซาวาร์การ์ยังกล่าวอีกว่า “แต่ที่จริงแล้วครอบครัวนั้น ไม่ใช่ครอบครัว แต่จะเป็นครอบครัวก็ต้องมีการปฏิบัติและขนบธรรมเนียมแบบเดียวกัน ส่วนคำว่า ฮินดูนิยม (Hinduism) และ ฮินดูทวา (Hindutva) นั้นมาจากรากศัพท์เดียวกันคือ ฮินดู (Hindu) ฮินดูนิยมนั้นหมายถึงระบบความเชื่อทางศาสนา ที่มีในศาสนิกฮินดูทั่วไป อีกทั้งคำว่า ฮินดูนั้นมาจากคำว่า สินธุ (Sindhu) หรืออินดัส (Indus) ซึ่งหมายถึงบุคคลที่อาศัยอยู่บริเวณลุ่มน้ำสินธุตนเอง อาจจะกล่าวได้ว่า ฮินดูคือ คนที่นับถือศาสนาฮินดู หรือ รวมถึงศาสนาอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่บริเวณลุ่มน้ำสินธุ ส่วนฮินดูทวานั้นมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้คือ ความเป็นพลเมือง เชื้อชาติ และอารยธรรมสันสกฤต” (Savarkar 1969, 104-107)

อุดมการณ์ฮินดูทวาแบบเผด็จการเริ่มก่อตั้งขึ้นในนามกลุ่ม “อารยสมาช” (Arya Samaj) ในปี 1905 ณ เมืองปัญจาบเพื่อต่อต้านการรุกรานของอาณานิคมอังกฤษและนักเผยแผ่ศาสนาชาวคริสต์ ในปี 1907 มีการรวมกลุ่มพ่อค้าและชนชั้นสูงชาวฮินดู ซึ่งใช้ชื่อว่า “ฮินดูสภา” (Hindu Sabhas) เพื่อดำเนินชาวอังกฤษที่รุกรานที่ดินของชาวฮินดู ตั้งแต่ปี 1901 และรวมถึงต่อต้านมุสลิมชนกลุ่มน้อยในเวลาต่อมาที่เข้ามามีส่วนร่วมในการเลือกตั้งตามกฎหมายมอร์เลย์-มินโต (Morley-Minto) ในปี 1909 ซึ่งชาวฮินดูกลุ่มนี้มีการเผยแพร่แนวคิดฮินดูทวาให้กับผู้คนเพราะตนเองถูกคุกคาม

ในปี 1915 เริ่มก่อตั้งกลุ่มสมาคมชาวฮินดูทั่วอินเดียและมีการเคลื่อนไหวในทางภาคเหนือของประเทศต่อมาได้ต่อต้านกลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวคิลาฟะฮ์ (Khilafat Movement) ซึ่งเป็นกลุ่มชาวมุสลิมอินเดีย เนื่องจากชาวฮินดูรู้สึกว่ามีมุสลิมเข้ามาแบ่งผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจของตนเอง ในปี 1930 กลุ่มฮินดูมหาสภา (Hindu Mahasabha) เริ่มกลายมาเป็นพรรคการเมืองแนวคิดฮินดูทวา ซึ่งมีความสุดโต่งเจือปนอยู่ ปรากฏการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Silber & Bhatt (2007) ที่ได้กล่าวว่า แนวคิดศาสนาสุดโต่งนั้นเริ่มต้นจากการก่อตั้งกลุ่มในนามศาสนา เนื่องจากเผชิญหน้ากับโศกนาฏกรรมอันหดหู่ จนทำให้ตนเองต้องสูญเสียความหมายและอัตลักษณ์ พวกเขาจึงปลูกฝังแนวคิดฮินดูทวาและเน้นการขับเคลื่อนด้วยความรุนแรง (Orden, 2014, pp. 50-51)

กลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์นั้นมีมุมมองต่างไปจากชาวฮินดูทั่วไป ซึ่งเมธาว สทาคิระ กอลวัลการ์ (Madhav Sadashiv Golwalkar) ผู้นำกลุ่มได้กล่าวว่า “รัฐฮินดูนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำว่า ‘รัฐ’ เพียงอย่างเดียว แต่เกี่ยวโยงถึงเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมและภาษาของชาวฮินดู ซึ่งเรียกว่า ‘รัฐแห่งวิถีชีวิต’ นั่นเอง” (Gurdarshan Singh Dhillon) ส่วนวินัยก ดาโมร์ดา ซาวาร์การ์ (Vinayak Damodar Savarkar) ผู้ก่อตั้งแนวคิดฮินดูทวามองว่า “ชาวฮินดูที่อยู่ในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์นั้นประกอบไปด้วยศาสนาฮินดู ชิกข์ เซนและพุทธ ซึ่งทั้งหมดมีความเชื่อมโยงกับฮินดู ส่วนชาวมุสลิม คริสต์ ยิว ปาร์เซียนั้นเป็นคนนอก ด้วยเหตุนี้ชาวฮินดูจึงต้องเข้มแข็งเพื่อดำรงความเป็นชาติและสังคมฮินดูไว้” (Vaishnav, 2019, p. 8)

กลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์เชื่อว่า ชาวฮินดูคือประชากรกลุ่มเก่าแก่ที่สุดในอินเดีย ในขณะที่ชาวคริสต์และชาวมุสลิมนั้นเข้ามารุกราน สังคมฮินดูนั้นเป็นสังคมที่สมบูรณ์แบบมีการพัฒนาทางด้านโหราศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การทหาร และอื่น ๆ (Orden, 2014, p. 51) กลุ่มดังกล่าวนี้มีทั้งสายเหยี่ยวและสายพิราบ แต่ก็มีเป้าหมายเดียวกันคือ “สร้างรัฐฮินดูบริสุทธิ์” อีกทั้งยังสนับสนุนให้ภาษาฮินดีเป็นภาษาประจำชาติ เนื่องจากเป็นภาษาที่มีเกียรติกว่าภาษาของชาวมุสลิมผู้รุกราน ซึ่งชาวมุสลิมนั้นได้ทำให้ “มักกะฮ์” สำคัญกว่าแผ่นดิน “ฮินดูสถาน” (Hindustan) อีกทั้งทำให้อินเดียต้องต่างพร้อยด้วยมือระเบิดและผู้ก่อความไม่สงบ ส่วนชาวคริสต์ก็เป็นผู้รุกรานที่คอยสถาปนาคริสต์ศาสนาในอินเดีย โดยมีนักเผยแผ่ชาวอเมริกาคอยสนับสนุน

วินัยก ดาโมร์ตา ชวาร์การ์ได้กล่าวว่า “เราพยายามสร้างรัฐอิสระของชาวฮินดู (Hindu Rashtra) ที่อยู่ไกลออกไปทางลุ่มน้ำสินธุ ระหว่างหิมาลัยถึงมหาสมุทรอินเดีย จากแคชเมียร์ถึงศรีลังกา จากสินธุถึงเบงกอล และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว เราจึงต้องมีกองกำลังจัดตั้ง ซึ่งผู้ชายทุกคนจะต้องเข้าร่วมฝึกทหารเพื่ออุทิศชีวิตให้กับ การก่อตั้งรัฐฮินดู” (Orden, 2014, pp. 52-54) นอกจากนี้กลุ่มราชภริยะ สวยม์เสวก สงฆ์ยังเชื่อว่า “ผู้นำอย่างพรรคครองเกรส (INC) ได้ให้ความสำคัญกับชาวมุสลิมและ คูกคามชาวฮินดู ด้วยเหตุนี้ราชภริยะ สวยม์เสวก สงฆ์จึงปฏิเสธคริสต์ อิสลาม รวมทั้ง พรรคครองเกรสที่พยายามเอาใจชาวมุสลิม อีกทั้งปลุกให้ชาวฮินดูตระหนักถึงอันตราย ของแนวคิด “Secular” รวมทั้ง “ความเป็นชาตินิยม” ของพรรคครองเกรส จึงไม่แปลก ที่กลุ่มราชภริยะ สวยม์เสวก สงฆ์ออกมาเคลื่อนไหวอย่างเข้มข้น จนกระทั่งปัจจุบัน (Orden, 2014, pp. 51-52)

ในปี 1951 อดีตรัฐมนตรีที่เคยทำงานร่วมกับยวฮาร์ลาล เนห์รูชื่อ “ชามา พราชาติ มูเคอร์จี” (Syama Prasad Mookerjee 1901-1953) ผู้นำฮินดูมหาสภา ได้ก่อตั้งปีกการเมืองของชาวฮินดูนิยมที่ชื่อว่า “พรรคภารตติยะ ชะนะ สงฆ์” (BJS) เพื่อสร้างความเป็นอินเดียสมัยใหม่ (Indianization) และต้องการให้ทุกศาสนา ทุกเชื้อชาติ ทุกสังคมและทุกอัตลักษณ์ปรับตัวเข้ากับรัฐฮินดู (Hindian nation) พรรคภารตติยะ ชะนะ สงฆ์ไม่ต้องการให้ผู้รุกรานดึงชาวอินเดียออกจากวัฒนธรรมเก่าเหมือนอย่างัที่พรรค ครองเกรสกำลังพาชาวอินเดียลงเหว

ด้วยเหตุนี้ พรรคภารตติยะ ชะนะ สงฆ์จึงต่อต้านแนวคิดเนห์รู (Nehruvian) ที่พยายามเน้น “พหุศาสนาและพหุสังคมในอินเดีย” พรรคพยายามรณรงค์ให้อ้างไว้ ซึ่งภาษาสันสกฤตและฮินดี ในขณะที่ภาษาอื่นถือเป็นภัยคุกคาม อีกทั้งทางพรรคยังเสนอให้ เทศกาลสำคัญของฮินดูเป็น “วันหยุดประจำชาติ” และใช้ระบบสุขภาพแห่งชาติตาม “หลักการแพทย์อูรเวท” (Orden, 2014, pp 56-57) พรรคภารตติยะ ชะนะ สงฆ์จึง เป็นพรรคการเมืองฮินดูทวนในอินเดียตั้งแต่ปี 1951-1977 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเลือกตั้งทั่วไปในประเทศอินเดีย (India General Election)

พรรคการเมือง / ปี	1951	1957	1962	1967	1971	1977
พรรคภารตียะ ชนะะ สงฆ์	3	4	14	35	22	94
พรรคกรงเกรสแห่งชาติอินเดีย	361	371	361	283	352	153
Source: Orden, 2014, p. 62						

จะเห็นได้ว่า ในช่วงแรกพรรคภารตียะ ชนะะ สงฆ์ได้รับเสียงสนับสนุนค่อนข้างน้อย เนื่องจากใช้แนวคิดฮินดูทวา อีกทั้งคนอินเดียส่วนใหญ่ยังศรัทธาพรรคกรงเกรส แต่หลังจากนายกรัฐมนตรีอินทรา คานธี (1917-1984) ประกาศ “สภาวะฉุกเฉินแห่งชาติ” (National Emergency) ภายใต “วิกฤติการเมืองอินเดียปี 1975-1977” คณะนิยมพรรคกรงเกรสของอินทรา คานธีก็เริ่มลดลง

หน้าซ้ำพรรคกรงเกรสก็เริ่มมีปัญหาภายใน ส่งผลให้สมาชิกพรรคกรงเกรสเข้าร่วมกับฝ่ายค้านและก่อตั้งพรรค “พรรคชนะะตะ” (Janata Party: JP) ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1977 ซึ่งประกอบด้วยนักการเมืองผู้มากประสบการณ์ที่เคยทำงานในรัฐบาลอินทรา คานธี เช่น โมราร์จี เดอไซ (Morarji Desai 1896-1995) อดีตรองนายกรัฐมนตรีแจกจีวัน ราม (Jagjivan Ram 1908-1986) ผู้นำชนชั้นล่างและอดีตคณะรัฐมนตรีชาราน ซิงห์ (Charan Singh 1902-1987) หัวหน้าพรรคภารตียะ โลก ดาล (Bharatiya Lok Dal: BLD) ซึ่งมีอิทธิพลในทางตอนเหนือของอินเดีย รวมถึงผู้นำคนอื่น ๆ มาร่วมทีม (Baxter, Malik, Kennedy, & Oberst, 1988, pp. 107-108)

การรวมนักการเมืองผู้มากประสบการณ์ดังกล่าวทำให้พรรคชนะะตะจัดตั้งรัฐบาลได้สำเร็จ รวมทั้งอฏฐัล พิหารี วาขเปย์ (Atal Bihari Vajpayee 1924-2018) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ส่วนลาล กฤษณะ อัศวานี (Lal Krishna Advani 1927) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสารสนเทศและการกระจายเสียง (Orden, 2014, p. 62) ส่วนโมราร์จี เดอไซ และชาราน ซิงห์ก็เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 4 (พฤษภาคม 1977- กรกฎาคม 1979) และคนที่ 5 (กรกฎาคม 1979- มกราคม 1980) ของอินเดียตามลำดับ (Baxter, Malik, Kennedy, & Oberst, 1988, p. 71) หลังจากนั้นพรรคชนะะตะเริ่มตกต่ำ จนการเลือกตั้งปี 1980 ได้รับการคัดเลือกแค่เพียง 33 ที่นั่ง

และได้ก่อตั้งพรรคการเมืองใหม่ที่มีชื่อ “ภารัตียะ ชะนะตะ” (BJP) ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลที่นำโดยนเรนทรา โมตีในปี 2014 และปี 2019 จนกระทั่งปัจจุบัน

ชาวฮินดูไม่นิยมแนวคิดฮินดูทวาท

ศาสนาฮินดูถือเป็นศาสนาเก่าแก่และสำคัญของโลก มีผู้นับถือประมาณ 1,000 กว่าล้านคนทั่วโลก ซึ่งอาศัยในอินเดียประมาณ 973 ล้านคน (Pew Research Center: Religion and Public Life 2012) กลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ต้องการให้อินเดียเป็น “รัฐฮินดูบริสุทธิ์” และสาวกบางคนของกลุ่มได้กล่าวว่า “อินเดียเพิ่งได้รับเอกราชในปี 2014 หลังจากโมตีได้ขึ้นมาเป็นรัฐบาลของประเทศ” ซึ่งหมายความว่า อินเดียเพิ่งได้รับเอกราชทางความคิดและสามารถบริหารจัดการตามอุดมการณ์ฮินดูทวาทในสมัยนายกรัฐมนตรีโมตินันเอง แนวคิดฮินดูทวาทต้องการให้ “ชาวต่างชาติที่อาศัยในประเทศฮินดู (Hindustan) ยอมรับวัฒนธรรม ภาษา รวมถึงเรียนรู้พร้อมให้เกียรติความเชื่อฮินดู” (Zafar, Ali & Irfan, 2018, p. 226) ในปี 1937-1946 กลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ได้เข้าร่วมพรรคครองเกรส แต่เมื่อเวลาผ่านไป 12 ปี พรรคครองเกรสเริ่มเห็นว่าแนวคิดดังกล่าวนั้นเอนเอียงไปสู่ความสุดโต่งซึ่งเป็นอันตรายเกินไปสำหรับการสร้างชาติอินเดีย ส่งผลให้พรรคครองเกรสต่อต้านแนวคิดดังกล่าว

ยวฮาร์ลาล เนห์รูได้เขียนจดหมายไปยังมุขมนตรีแห่งรัฐปัญจาบให้ต่อต้านกลุ่มฮินดูนิยม เพราะเนห์รูมองว่า กลุ่มฮินดูนิยมไม่ได้เป็นอาสาศัมกร แต่เป็นภัยคุกคามสำคัญของอินเดีย (Jaffre lot, 2007, pp. 182-184) กอปรกับกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อเอกราชอินเดียนั้นประกอบไปด้วยผู้นำหลายศาสนา คานธี (Mahatma Gandhi 1869-1948) จึงเรียกร้องทุกคนไปสู่ “ความเป็นชาติอินเดีย” (Indian nation) ผ่านวิถีแบบ “อหิงสา” ด้วยการประณิประนอม โดยเฉพาะกลุ่มชาวมุสลิม เช่น เมาลานา อบูล กาลาม อะสัด (Maulana Abul Kalam Azad 1888-1958) ผู้นำมุสลิมที่ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการคนแรกของอินเดีย (1947-1958) หรือผู้นำศาสนาอื่น ๆ เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียมและปราศจากความหวาดกลัว

การตัดสินใจต่อต้านกลุ่มฮินดูนิยมราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ของเนห์รูส่งผลให้กลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์เริ่มต่อต้านมุสลิมและเป็นปฏิปักษ์ต่อพรรคครองเกรส

อย่างชัดเจน นี่จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ “นาโธรัม โคทเส” (Nathuram Godse) และเพื่อนอีก 7 คนร่วมสังหารฆาตกรรม คานธี บิดาแห่งชาติอินเดียในวันที่ 30 มกราคม 1948 เนื่องจากโคทเสให้เหตุผลว่า “คานธีสนับสนุนให้มุสลิมแยกออกจากอินเดียและสร้างประเทศใหม่ชื่อ “ปากีสถาน” การแยกประเทศครั้งนั้นคานธีต้องรับผิดชอบในฐานะต้นเหตุที่ทำให้ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก

ใน “Why I killed Gandhi” (1949) โคทเสได้สารภาพว่า “คานธีนั้นให้ความสำคัญกับชาวมุสลิม หากคานธียังคงอยู่อาจทำให้อินเดียไม่สามารถดำรงอยู่ได้ แม้คานธีจะทำหน้าที่ได้ดีในแอฟริกา แต่ในอินเดีย คานธีกลับใช้วิธีการเบ็ดเสร็จทางความคิด จนตนเองตัดสินใจทุกอย่าง คานธีมีอำนาจในการออกคำสั่งเพียงคนเดียวว่าจะเริ่มหรือหยุดการเคลื่อนไหว ยิ่งไปกว่านั้น คานธียังใช้นโยบายนิยมมุสลิม อีกทั้งไม่เห็นด้วยให้ภาษาฮินดีเป็นภาษาประจำชาติ เนื่องจากชาวมุสลิมไม่เห็นด้วย เมื่อเกิดเหตุความรุนแรงต่อมุสลิมในเดลี คานธีกลับปกป้อง แต่เมื่อชาวมุสลิมเริ่มจัดการกับชาวฮินดูในเมืองการาจี คานธีกลับเรียกร้องแนวทางอหิงสา อีกทั้งยังนิ่งเฉย ไม่มีการต่อต้านปากีสถานหรือชาวมุสลิมแต่อย่างใด”

โคทเสยังกล่าวอีกว่า

“ความจริงคานธีไม่สมควรเป็นบิดาแห่งชาติอินเดีย แต่เขาสมควรเป็นบิดาแห่งชาติปากีสถาน ข้าพเจ้ารู้ดีว่า จะเกิดอันตรายกับตัวเองและสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าได้รับคือ “ความเกลียดชัง” และ “ความตาย”

หากข้าพเจ้าสังหารคานธี แต่ข้าพเจ้าคิดว่า หากไม่มีคานธี การเมืองอินเดียจะเจริญก้าวหน้าขึ้น ท้ายที่สุดข้าพเจ้าจึงตัดสินใจสังหารคานธีในวันที่ 30 มกราคม 1948 ขณะนี้ข้าพเจ้ายอมรับในการกระทำและคำพิพากษา ซึ่งนักประวัติศาสตร์ทุกคนจะต้องเห็นด้วยกับการตัดสินใจครั้งนี้ของข้าพเจ้าและเจอความจริงในอนาคต” (Mukherjee, 2007, pp. 198–204)

คำให้การของโคทเสสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของตนเองว่า เป็นความจริงอันสมบูรณ์ ซึ่งเขาต้องการสร้างสังคมอุดมคติและประกาศสงครามศักดิ์สิทธิ์ตามหลักคิดของ Schmid (2014) ที่สะท้อนว่า แนวคิดเหล่านั้นถือเป็นสัญญาณอันตรายของ

ความสุดโต่ง จนท้ายที่สุดโคตเสถูกประหารชีวิตและยาสาร์ลาล เนห์รูได้ประกาศให้กลุ่มอินดูนิยมราชฐีระ สวยม์เสวก์ สงฆ์เป็นกลุ่มเคลื่อนไหวนอกกฎหมายของอินเดีย ส่งผลให้มีการจับกุมสมาชิกของกลุ่มมากกว่า 20,000 คนในเวลาต่อมา (Jaffrelot, 2007, pp. 195-196)

ผู้นำทางความคิดของอินดูทวา

แนวคิดอินดูทวาแบบเข้มเริ่มปรากฏชัดในปี 1925 หลังจากก่อตั้งในเมืองปัญจาบ เมื่อปี 1905 โดยได้รับการสนับสนุนจากบุคคลสำคัญในอินเดีย ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอของ D. Webber ที่กล่าวว่า “แนวความคิดศาสนาสุดโต่งนั้นมีความเชื่อมโยงกับการแสวงหาอำนาจทางการเมือง” ผู้นำหลักของแนวคิดดังกล่าวนี้มีดังนี้

1. เกศวะ พาลีราม เฮดเกวาร์ (Keshav Baliram Hedgewar: 1889-1940)

ท่านเฮดเกวาร์หรือ “ด็อกเตอร์จี” (Doctorji) ถือกำเนิดในวรรณะพราหมณ์ ณ เมืองนาคปุระ รัฐมหาราษฏระ (Maharashtra) ท่านเข้าศึกษาวิทยาลัยแพทย์และโรงพยาบาลในเมืองกัลกัตตา (Medical College and Hospital) ในปี 1910 อีกทั้งท่านเคยเรียนหลักสูตรก่อนการร้ายจากสมาคมลับชาวเบงกาลี ในปี 1915 ท่านได้กลับไปยังเมืองนาคปุระในฐานะนายแพทย์และเข้าร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองตามคำแนะนำของ Moonje เพื่อต่อต้านอังกฤษสังกัดพรรค INC ในปี 1920 (Jaffrelot, 1993, pp. 33-34) หลังจากการปะทะกันระหว่างฮินดู-มุสลิมในปี 1923 ท่านได้รับแรงบันดาลใจจาก วินัยก ดาโมร์ดา ซาวาร์การ์ (Vinayak Damodar Savarkar) และคนอื่น ๆ เพื่อขับเคลือนแนวคิดอินดูนิยม จนกระทั่งท่านกล่าวว่า “มรดกทางวัฒนธรรมและศาสนาฮินดูนั้นจะต้องเป็นหลักการพื้นฐานของอินเดีย”

ท่านก่อตั้งกลุ่มราชฐีระ สวยม์เสวก์ สงฆ์ในปี 1925 เพื่อให้ฮินดูหลุดพ้นจากภัยคุกคามของนักล่าอาณานิคมและบุคคลภายนอก ท่านเป็นผู้นำเรียกร้องเอกราชอินเดียตั้งแต่ปี 1925-1940 อีกทั้งยังออกแบบหลักสูตรอบรมเอกภาพฮินดู รวมถึงวางยุทธศาสตร์ในการขับเคลือนแนวคิดอินดูทวาในอินเดีย ในปี 1999 รัฐบาลพรรคภารตติยะ ชะนะตะเปิดตัวแสดงปีที่ระลึกของเฮดเกวาร์ในฐานะผู้นำกลุ่มราชฐีระ สวยม์เสวก์ สงฆ์ อีกทั้งมีองค์กรต่าง ๆ ได้ใช้ชื่อท่านเพื่อระลึกถึงคุณูปการต่าง ๆ ที่ท่านได้สร้างให้กับประเทศอินเดีย (Andersen & Damle, 2019, p. 261)

2. วินัยก ดาโมร์ดา ซาวาร์การ์ (Vinayak Damodar Savarkar: 1883–1966)

ซาวาร์การ์ถือกำเนิดในวาระพราหมณ์แห่งรัฐมหาราษฏระ ท่านเคยก่อตั้งกลุ่มมิตรเมลา (Mitra Mela) ต่อมาได้ยกระดับเป็นอัฟฮินาฟ ภาร์ต (Abhinava Bharat) ซึ่งเป็นกองกำลังชาวฮินดูที่มีส่วนในการสังหารผู้นำอังกฤษ ท่านเดินทางไปอังกฤษในปี 1906 เพื่อสนับสนุนการก่อเหตุ ท่านถูกจับกุมในลอนดอนด้วยข้อหาลอบสังหารเจ้าหน้าที่ระดับสูงของอังกฤษและถูกคุมขังตั้งแต่ปี 1910–1937 รวมเวลา 27 ปี (Devare, 2009, p. 159) ซาวาร์การ์ได้เขียน “Hindutva: who is a Hindu?” ขณะอยู่ในคุก ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1923 ท่านวิจารณ์กลุ่มการเมืองมุสลิมชื่อขบวนการเคลื่อนไหวคิลาฟะฮ์ (Khilafat movement) ว่า “ศัตรูที่แท้จริงของเราไม่ใช่อังกฤษ แต่เป็นชาวมุสลิม” ในเวลานั้น ซาวาร์การ์มองว่า “ชาวฮินดูอ่อนแอกว่าชาวมุสลิมและมุสลิมพยายามนำเสนอแนวคิดแพนอิสลาม (Pan-Islam) มากกว่าความเป็นชาตินิยมฮินดู” (Jaffrelot, 2007, pp. 85–87)

ซาวาร์การ์ยังตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวคิดอหิงสาของคานธีว่า “แนวทางของคานธีไม่ตรงกับหลักคำสอนของศาสนาพุทธและเชน เนื่องจากคานธีคัดค้านการต่อสู้ด้วยการใช้อาวุธ ในขณะที่ศาสนาพุทธเน้นการต่อสู้ด้วยกองทัพและกองกำลัง ซึ่งพุทธก็ไม่ได้ห้ามการใช้อาวุธและกองกำลังในการต่อสู้กับศัตรูหากโดนรุกราน ส่วนศาสนาเชนนั้นสร้างอาณาจักรด้วยการใช้อาวุธและแม่ทัพของเชนก็เป็นผู้สั่งการในสมรภูมิ (Mukherjee, 2007, pp. 86–89) ซาวาร์การ์ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในฐานะผู้อยู่เบื้องหลังการลอบสังหารคานธี แต่หลักฐานไม่เพียงพอ จึงถูกยกฟ้องในเวลาต่อมา หลังจากนั้น ซาวาร์การ์ก็ถอนตัวจากการเมือง แต่ท่านก็ยังเป็นผู้นำสำคัญในการต่อต้านพรรคครองเกรส บัณฑิต ท่านปฏิเสธรับประทานอาหาร จนท้ายที่สุด ท่านเสียชีวิตในปี 1966 รวมอายุ 80 ปี (Devare, 2009, p. 159)

3. เมธาว สทาศิระ กอส์วัลการ์ (Madhav Sadashiv Golwalkar: 1906–1973)

กอส์วัลการ์ถือกำเนิดในวาระพราหมณ์ ณ เมืองนาคปุระ ส่งผลให้ท่านทำกิจกรรมต่าง ๆ กับวัดฮินดูและอาศรมในเบงกอลมาโดยตลอด ท่านเป็นอาจารย์สัตววิทยาในมหาวิทยาลัยฮินดูบานาราส (Banaras Hindu University) ท่านไว้มายาวและทุกคนเรียกท่านว่า “คุรุจิ” (Guruji) ในสถานที่แห่งนี้เองที่ท่านได้พบเจอกับ เกศวะ พาสิราม เฮตเกวาร์และท่านถูกเชื้อเชิญเข้าร่วมกลุ่มราชภูริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์

จึงไม่แปลกที่ซวาร์การ์และเฮดเกวาร์นั้นมื่อธิพลต่อท่านเป็นอย่างมาก กอวลัลการ์มองว่าศาสนาที่เป็นชนกลุ่มน้อยจะต้องยอมจำนนกับอัตลักษณ์และวัฒนธรรมฮินดู พวกเขาจะต้องแสดงออกถึงอัตลักษณ์ตนเองในพื้นที่ปัจเจกเท่านั้น ชนกลุ่มน้อยทางด้านศาสนาเหล่านี้มีสถานะไม่ต่างจากชาวต่างชาติ หากพวกเขาไม่ให้การยอมรับหลักคำสอนฮินดู เราจะเรียกพวกเขาว่า “บุคคลไร้อารยะ” นั้น ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร (Jaffrelot, 2007, pp. 97-98)

กอวลัลการ์ได้สรุปว่า “อีกาไม่สามารถเป็นนกที่ดีที่สุดได้ หากมันแต่นั่งอยู่บนยอดแหลมของโบสถ์ อีกทั้งยังทำให้นกการเมืองมีอำนาจมากขึ้นกว่าเดิม” วิธีคิดดังกล่าว ส่งผลให้กลุ่มราชภฏริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์เลือกออกมายับเคลื่อนทางการเมืองและปะทะกับกลุ่มที่เห็นต่างแบบตรงไปตรงมา เพราะพวกเขาเชื่ออย่างสนิทใจว่า “อาณานิคมอังกฤษเป็นผู้วางหมากให้มุสลิมปะทะกับฮินดูและสนับสนุนให้วาระอื่น ๆ ปะทะกับวาระพราหมณ์เพื่อแยกตนเป็นอิสระ ด้วยเหตุนี้เมื่อกลุ่มราชภฏริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ลุกขึ้นต่อต้าน อังกฤษก็เข้าใจแผนการและเรียกร้องให้ผู้คนหลีกเลี่ยง (Jaffrelot, 2007, pp. 179-181)

4. เควลราม รตันมัล มัลคานี (Kewalram Ratanmal Malkani: 1921-2003)

มัลคานีถือเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนแนวคิดฮินดูนิยม ท่านคือหนึ่งในผู้ก่อตั้งพรรคภารตัตตียะ ชะนะตะและท่านดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าพรรคในปี 1991-1994 นอกจากมัลคานีจะเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักประวัติศาสตร์ผู้โด่งดังแล้ว ท่านยังเป็นนักการเมืองผู้มากประสบการณ์ รวมถึงเป็นทฤษฎีศาสตร์ของพรรคอีกด้วย มัลคานีจบการศึกษาจากเมืองไฮเดอราบาดและได้รับทุนศึกษาต่อ ณ Harvard University, USA ในปี 1961-1962

มัลคานีได้กล่าวถึงกลุ่มราชภฏริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ว่า

“กอวลัลการ์และมิตรสหายร่วมอุดมการณ์ต่างมีความมุ่งมั่นในฐานะกองกำลังสำคัญของพรรคครองเกรส ซึ่งถือเป็นองค์กรที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองอย่างชัดเจน

แต่หลังจากเอกราชอินเดีย อุดมการณ์ดังกล่าวของพรรคกรอสเริ่มเปลี่ยนไป” กอส์วัลการจึงสรุปบทเรียนสำคัญว่า “ลำพังแค่เพียงแนวคิดของพรรคกรอสอาจไม่เพียงพอต่อการปลดแอกจากอาณานิคมอังกฤษและไม่มีพลังเพียงพอที่จะสร้างชาติอินเดียได้ อีกทั้งการเมืองที่กำลังดำเนินอยู่คือ เกมแห่งอำนาจที่ไม่สามารถเป็นเครื่องมือในการสร้างชาติได้อีกต่อไป” (Jaffrelot, 2007, pp. 179-181)

เครือข่ายราชภริยะ สวัยัมเสวัค สงฆ์ (RSS)

กลุ่มราชภริยะ สวัยัมเสวัค สงฆ์มุ่งเน้นอุดมการณ์ฮินดูवादด้วยการสร้างชาติพันธุ์ฮินดู (Hindu) ภาษาฮินดี (Hindi) รัฐชาติฮินดู (Hindustan) หรือที่เรียกว่า “Hindian Nation” ตามข้อเขียนของวินัยก ตาโมร์ดา ชวาร์การ์ อย่างไรก็ตาม Chris Orden ตั้งข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า แนวคิดฮินดูวาทนั้นเป็นมากกว่าอุดมการณ์ทางการเมืองและศาสนา เพราะพยายามสร้างความเป็นศาสนิกฮินดู (Hinduness) ให้กับชาวฮินดูทุกคนผ่านการใช้ภาษาฮินดี (Hindi) ให้เป็นภาษาประจำชาติและอาณาจักรฮินดูสถาน (Hindustan) สิ่งเหล่านี้คือ หลักการพื้นฐานของนโยบายทั้งภายในและภายนอกของรัฐบาลพรรคภารตติยะ ชนะตะ อีกทั้ง แนวคิดฮินดูวาทยังใช้ความเป็นฮินดูและวัฒนธรรมฮินดูเป็นเครื่องมือในการปกป้องแผ่นดินแม่ของชาวอินเดียอีกด้วย (Orden, 2014, pp. 50-51)

ข้อสังเกตดังกล่าวของ Orden (2014) สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของ D. Webber ที่ว่า “กลุ่มศาสนาสุดโต่งจะมีความเชื่อทางการเมืองและกิจกรรมทางการเมืองที่มุ่งเน้นไปสู่แนวทางสุดโต่ง” กลุ่มฮินดูนิยมราชภริยะ สวัยัมเสวัค สงฆ์ยังเน้นการสร้างภาคีเครือข่ายภาคประชาสังคมเพื่อให้อุดมการณ์ของกลุ่มบรรลุผล นักวิเคราะห์สรุปว่า “กลุ่มราชภริยะ สวัยัมเสวัค สงฆ์มีมากกว่า 200 เครือข่ายที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ในปี 2000” ซึ่งสามารถสรุปแบบคร่าว ๆ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เครือข่ายราชภูริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ที่มีอุดมการณ์ฮินดูทวา

ก่อตั้ง	ชื่อองค์กร	ความรับผิดชอบ
1925	RSS: Rashtriya Swayamsevak Sangh (National Volunteer Corps)	ขยายแนวคิดฮินดู
1936	RSS: Rashtriya Sevika Samiti (National Women's Volunteer Committee)	งานสตรี
1948	ABVP: Akhil Bharatiya Vidyarthi Parishad (Indian Student Association)	สหพันธ์นักศึกษา
1951	BJS: Bharatiya Jana Sangh (Indian People Alliance)	งานการเมือง
1952	AVK: Vanavasi Kalyan Ashram (Indian Workers' Association)	ต่อต้านชาวคริสต์
1955	BMS: Bharatiya Mazdoor Sangh (Centre for Tribal Welfare)	ขบวนการแรงงาน
1964	VHP: Vishva Hindu Parishad (World Culture of Hindus)	เชื่อมองค์กรศาสนา
1977	VB: Vidya Bharati (Indian Knowledge)	งานการศึกษา
1979	SB: Seva Bharati (Indian Service)	งานบริการสังคม
1980	BJP: Bharatiya Janata Party (Indian's People Party)	งานการเมือง
1984	Bajrang Dal (Army of Hanuman/Monkeys)	กองกำลังสุภาพบุรุษ
1984	Durga Vahini (Army of Durga)	กองกำลังสุภาพสตรี
Source: Orden, 2014, p. 55, Jaffrelot, 2007, pp. 18-19		

จะเห็นได้ว่ากลุ่มราชภูริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์นั้นมีการทำงานที่แตกต่างกันออกไป เช่น Rashtriya Sevika Samiti (RSS) ทำงานด้านสตรี ซึ่งเติบโตไปยังภาคส่วนต่าง ๆ ของสังคมอินเดียอย่างเป็นระบบ ส่วน Akhil Bharatiya Vidyarthi Parishad (ABVP)

ก็ทำงานเกี่ยวกับสหพันธ์สันตศึกษาอินเดียเพื่อรับมือภัยคุกคามของคอมมิวนิสต์ในมหาวิทยาลัย กลุ่ม ABVP ถือเป็นกลุ่มองค์กรกิจกรรมนักศึกษาที่มีผู้เข้าร่วมมากเป็นอันดับ 1 ของอินเดีย กลุ่ม Vanavasi Kalyan Ashram (AVK) มุ่งเน้นการขับเคลื่อนเกี่ยวกับชาติพันธุ์และต่อต้านการคุกคามของชาวคริสต์ในอินเดีย การทำงานของบาทหลวงนักบวช นักเผยแพร่ศาสนาชาวคริสต์ อีกทั้งยังเผยแพร่อุดมการณ์ฮินดูทวาไปพร้อมกัน

นอกจากนี้ยังมี Bharatiya Mazdoor Sangh (BMS) เครือข่ายชนชั้นกรรมาชีพที่ทำงานต่อต้านอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ รวมถึงงานด้านเศรษฐกิจจนกลายเป็นกลุ่มสหภาพการค้าที่ใหญ่ที่สุดในอินเดีย กลุ่ม Vishva Hindu Parishad (VHP) ทำงานเพื่อให้องค์การศาสนาฮินดูมีความเข้มแข็งและมีศรัทธาต่อศาสนาเพื่อเทศนาธรรม รวมทั้ง Vidya Bharati (VB) ที่คอยขับเคลื่อนการศึกษาและ Seva Bharati (SB) เพื่อดูแลสวัสดิการของผู้คนในชุมชนทั้งเรื่องเรียนฟรีหรือยารักษาโรคราคาถูกลง

กลุ่มทั้งหมดนี้ถูกเรียกรวมในชื่อ “สงฆ์ พาริวาร์” (Sangh Parivar) หรือราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ซึ่งมีเครือข่ายกว่า 39 ประเทศ เช่น พม่าและเคนยาก็ตั้งในปี 1947 เนปาล (ใหญ่ที่สุดรองจากอินเดีย) อเมริกา ออสเตรเลีย อังกฤษ ตรินิแดดและอื่น ๆ (Andersen & Damle, 2019, pp. 43-44) แนวคิดฮินดูทวามีฐานการขับเคลื่อนสำคัญในอเมริกา เนื่องจากชาวอินเดียโพ้นทะเลที่อาศัยอยู่ในอเมริกานั้นมีมากถึง 3.2 ล้านคน (Therwath, 2012, p. 3) ซึ่งมีเครือข่ายต่าง ๆ เช่น Hindu Swayamsevak Sangh (HSS) ที่ทำงานด้านการศึกษาและเผยแพร่ความคิดให้กับเครือข่ายซึ่งมีมากกว่า 140 แห่งทั่วอเมริกา ส่วน Vishva Hindu Parishad of America (VHPA) นั้นมีมากกว่า 9 แห่ง

เครือข่ายดังกล่าวให้การสนับสนุนเงินทุนกับราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ในอินเดีย เช่น HSS ได้สนับสนุนเงินกว่า 1.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และ VHPA ประมาณ 1 ล้านดอลลาร์สหรัฐตั้งแต่ปี 2002-2012 ส่วน 5 องค์กรหลักในอเมริกาได้สนับสนุนเงินให้กลุ่มดังกล่าวในอินเดียตั้งแต่ปี 2001-2012 ซึ่งมีมูลค่าสูงถึง 55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2006 กลุ่ม Hindu Charity Trust of Texas ได้บริจาคเงินให้กับ Ekal Vidyalaya Foundation เครือข่ายของกลุ่มราชภริยะ สวยาม์เสวก สงฆ์ในแต่ละที่จำนวน 7,000 ดอลลาร์สหรัฐ ส่วนรัฐแมริแลนด์ (Maryland) นั้นได้รับการสนับสนุนมากที่สุด

Sabrang Communications and South Asia Citizens Web ระบุว่า The India Development and Relief Fund (IDRF) ได้สนับสนุนเครือข่ายราษฎรียะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ในอินเดียกว่า 100 องค์กร ซึ่งมีเงินสูงถึง 17.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ กล่าวคือ ในปี 2007 สนับสนุน 1,483,445 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ 56 องค์กร ปี 2008 ประมาณ 1,255,960 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ 43 องค์กร ในปี 2009 ประมาณ 2,473,252 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ 41 องค์กรปี 2010 ประมาณ 1,864,075 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ 50 องค์กร ปี 2011 ประมาณ 1,864,075 ดอลลาร์สหรัฐ และในปี 2012 ประมาณ 1,086,600 ดอลลาร์สหรัฐสำหรับ 30 องค์กร

ทุนดังกล่าวนี้ได้นับสนุนองค์กรต่าง ๆ ของราษฎรียะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ แต่องค์กรที่ได้รับการสนับสนุนเป็นลำดับต้น ๆ ใน รัฐอุตตรประเทศ (Uttar Pradesh) คือ Maharaja Agrasen Shiksha Samiti-Agra ในรัฐกรณาฏกะ (Karnataka) คือ Vivekananda Yoga Anusandhana Samsthana-Bangalore ในรัฐฉัตตีสครห์ (Chattisgarh) คือ Akhil Bharatiya Vanvasi Kalyan Ashram-Jashpurnagar เมืองไฮเดอราบาด (Hyderabad) คือ Sahaj Seva Samsthan ในนิวเดลี (New Delhi) คือ Ekal Vidyalana Foundation in India และ Bharat Kalyan Pratishthan นอกจากนี้ยังมีในรัฐคุชราต (Gujarat) เช่น Rajesh Gangadhar Patel Charitable Trust และยังมีอีกหลายพื้นที่ที่ได้รับการสนับสนุน (Johari, 2014)

อุดมการณ์ฮินดูทวาทในการเมืองอินเดียระดับชาติ

กลุ่มราษฎรียะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์มีปกรการเมืองที่เรียกว่า “พรรคชนะสงฆ์” (Jana Sangh) ซึ่งรณรงค์หาเสียงด้วยข้อเสนอให้ภาษาฮินดีเป็นภาษาประจำชาติและออกกฎหมายปกป้องการฆ่าวัวในปี 1966 แต่พรรคชนะสงฆ์ต้องเปลี่ยนท่าทีในการหาเสียง ในปี 1970 และต้องร่วมกับพรรคชนะตะ (Janata Party) ในปี 1977 ซึ่งต่อมาได้ก่อตั้ง พรรค ภารัตติยะ ชะนะตะ (BJP) เมื่อ 6 เมษายน 1980 ภายใต้การนำของอหฺมัด พิหารี วา ชเปย์และลาล กฤษณะ อัดวานี โดยพรรคดังกล่าวเป็นรัฐบาลอินเดียในปี 2019 ซึ่งเป็น สมัยที่ 2 ของนเรนทรา โมดี

สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับแนวคิดของ D. Webber ที่นำเสนอว่า “กลุ่มศาสนาสุดโต่งนั้นมักใช้แนวทางการเมืองในการออกกฎหมายหรือเพื่อบังคับ” อีกทั้ง Silber & Bhatt (2007) ยังนำเสนอว่า “กลุ่มแนวคิดสุดโต่งจะเริ่มต้นด้วยการก่อตั้งองค์กรใหม่ที่ใช้ความเชื่อทางศาสนาเป็นตัวขับเคลื่อน” ซึ่งพรรคภารตียะ ชะนะตะก็ทำในลักษณะเดียวกันเพื่อต้องการยกระดับแนวคิดฮินดูทวาให้เป็นที่ยอมรับในสังคมอินเดีย แม้ช่วงแรกราชภฏียะ สวัยม์เสวก์ สงฆ์จะปฏิเสธพรรคภารตียะ ชะนะตะ แต่เมื่อพรรคภารตียะ ชะนะตะสามารถรักษาอุดมการณ์เดิมของพรรคภารตียะ ชะนะตะ สงฆ์ (BJS) และ สงฆ์ พาริวาร์ (Sangh Parivar) ไว้อย่างเข้มข้น ท้ายที่สุดพรรคภารตียะ ชะนะตะก็ได้ถูกยอมรับ Orden, 2014, p. 63)

ช่วงแรกพรรคภารตียะ ชะนะตะเน้นอุดมการณ์สายกลาง แต่ราชภฏียะ สวัยม์เสวก์ สงฆ์สายเหยี่ยวมองว่า การดำเนินนโยบายของวิชัยส่งผลให้แนวคิดฮินดูทวาเริ่มแผ่ลง เมื่อเป็นเช่นนั้น พรรคภารตียะ ชะนะตะจึงเคลื่อนอุดมการณ์ร่วมกับผู้นำและองค์กรศาสนาฮินดู (VHP) พรรคภารตียะ ชะนะตะจึงหันไปสู่แนวทางสุดโต่งอีกครั้ง ซึ่งราชภฏียะ สวัยม์เสวก์ สงฆ์ (RSS) และ VHP ทรงอิทธิพลต่อพรรคภารตียะ ชะนะตะอย่างชัดเจนและขับเคลื่อนการเมืองด้วยหลักฮินดูทวา อุดมการณ์ดังกล่าวจึงเป็นที่มาของความรุนแรงในกรณีบาบรีมัสยิดแห่งเมืองอโยธยาในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 และมีการทำลายมัสยิดในวันที่ 6 ธันวาคม 1992 ส่งผลให้เกิดการปะทะระหว่างฮินดู-มุสลิมครั้งใหญ่จนมีผู้เสียชีวิตกว่า 1,200 คน พรรคภารตียะ ชะนะตะมีฐานเสียงหลักในรัฐอุตตรประเทศ (Uttar Pradesh) รัฐมธยประเทศ (Madra Pradesh) หิมาจัลประเทศ (Himachal Pradesh) และรัฐราชสถาน (Rajasthan) ส่งผลให้พรรคภารตียะ ชะนะตะสามารถรวม 15 พรรคการเมืองเพื่อลงนามเลือกตั้งได้ในปี 1991 และสามารถจัดตั้งรัฐบาลได้สำเร็จในปี 1998 และ 1999

กระบวนการเคลื่อนไหวของพรรคภารตียะ ชะนะตะที่มีกลุ่มราชภฏียะ สวัยม์เสวก์ สงฆ์ (RSS) และ VHP ร่วมอยู่ด้วยนั้น ทำให้ชาวฮินดูได้รับสิทธิมากมายภายใต้รัฐบาลโมดี ตั้งแต่ปี 2014 เป็นต้นมา เช่น การสร้างวัดฮินดู ณ เมืองอโยธยา มีการจำกัดสิทธิทางศาสนา ภาษา สิทธิและการจัดตั้งโรงเรียนของชนกลุ่มน้อย อีกทั้งเปลี่ยนแปลงกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตราที่ 370 ว่าด้วยสถานะพิเศษการปกครองตนเอง

ของพื้นที่จัมมูและแคชเมียร์ (ammu and Kashmir) และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับชาวมุสลิมเริ่มถูกจำกัด สิ่งนี้อธิบายมาข้างต้นสามารถชี้ให้เห็นถึงการขับเคลื่อนแนวคิดฮินดูสุดโต่งว่ามีความสัมพันธ์กับการเมืองอย่างแยกออกจากกันไม่ได้ โดยเฉพาะการเติบโตของพรรคภารตียะ ชะนะตะนั้นย่อมมีนัยสำคัญสำหรับประเทศอินเดียซึ่งสามารถดูได้จากตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการเลือกตั้งทั่วไปของอินเดีย

พรรค	1980	1984	1989	1991	1996	1998	1999	2004	2009	2014	2019
BJP	ก่อตั้ง	2	88 (85)	120	161	178 (182)	182	138	116	282	303
INC	354	404	197	244	140	141	114	145	206	44	52
Source: Jaffrelet, 2007, 20-21											

จะเห็นได้ว่าพรรคภารตียะ ชะนะตะ (BJP) มีพัฒนาการค่อนข้างชัดเจน ส่วนพรรคครองเกรส (INC) ก็เริ่มหมดความนิยมลงเรื่อย ๆ โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 2014 จนถึงปัจจุบัน แม้พรรคภารตียะ ชะนะตะเพิ่งก่อตั้งเพียง 40 ปีและลงสนามเลือกตั้งครั้งแรกในปี 1984 ซึ่งได้แค่เพียง 2 ที่นั่ง แต่ต่อมาก็เริ่มได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น จาก ส.ส. 88 ที่นั่งในปี 1989 เพิ่มมาเป็น 120 ที่นั่งในปี 1991 และ 161 ที่นั่งในปี 1996 ก็เพิ่มเป็น 178 ที่นั่งในปี 1998 และ 182 ที่นั่งพร้อมจัดตั้งรัฐบาลได้สำเร็จในปี 1999

แต่ความนิยมดังกล่าวเริ่มลดลงในปี 2004 ซึ่งเพื่อนร่วมพรรคภารตียะ ชะนะตะมองว่า วาซายีนันใช้อุดมการณ์แบบสายกลางมากเกินไป จนต้องเสียอำนาจทางการเมือง อย่างไรก็ตาม BJP นั้นเริ่มกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้งหลังจากได้ ส.ส. 282 ที่นั่งในปี 2014 และสามารถจัดตั้งรัฐบาลเป็นสมัยที่ 2 ได้ด้วยคะแนนสูงถึง 303 ที่นั่งในปี 2019 แม้การเมืองคือ เรื่องของความนิยม ยุคสมัย นโยบาย ความท้าทาย รวมทั้งตัวผู้นำและระบบโลก แต่ความนิยมในพรรคภารตียะ ชะนะตะอาจสะท้อนให้เห็นถึงการเติบโตของแนวคิดฮินดูทวาท ยิ่งไปกว่านั้น ผู้นิยมแนวคิดดังกล่าวในสังคมอินเดียก็เพิ่มขึ้นด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างโมติกกับราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์

แม้เรนทรา โมตีจะเข้าสู่การเมืองระดับชาติได้ไม่นาน แต่ท่านมีความสัมพันธ์กับกลุ่มราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ (RSS) มานานกว่า 5 ทศวรรษ เนื่องจากโมตีเคยทำงานให้กับกลุ่มราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์มาตั้งแต่เด็ก แม้โมตีเคยจะเป็นแค่เพียงเด็กขายชานาสนาณิรลไผ์วันคร (Vadnagar) แต่เขามีความสนใจด้านการเมืองเป็นอย่างมาก โมตีเข้าเป็นสมาชิกกลุ่มราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ในวัยเพียง 8 ขวบและเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ โมตีเข้าทำงานกับกลุ่มอย่างเต็มตัวในฐานะองค์กรเผยแพร่แนวคิดฮินดูทวาเมื่ออายุ 21 ปี (ประพันธ์ สามพวยวรกิจ, 2558, น. 29) โมตีทำงานให้กับราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์มากกว่า 10 ปี หลังจากนั้นก็เข้าสู่พรรคพรรคภารตียะ ชะนะตะ (Vaishnav, 2019, p. 14) โมติกกลายเป็นเลขาธิการพรรคประจำรัฐคุชราตและเป็นทิมยุทธศาสตร์ของพรรคจนได้รับชัยชนะในปี 1995 และ 1998 ส่งผลให้โมตีเข้าทำงานในสาขาหลักของพรรค ณ กรุงเดลีในปี 2001 ต่อมาโมตีชนะการเลือกตั้งและเป็นมุขมนตรีประจำรัฐคุชราต (2001-2014)

ในปี 2002 โมตีเคย “ปฏิบัติการต่อต้านการก่อการร้าย” อันน่าสะพรึงกลัวในสมัยดำรงตำแหน่งมุขมนตรีแห่งรัฐคุชราต เนื่องจากชาวมุสลิมฆ่าชาวฮินดูที่เดินทางไปแสวงบุญเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2002 ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 58 คน ซึ่งมีเครือข่ายราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ร่วมอยู่ด้วย ชนวนครั้งดังกล่าวนำไปสู่การสังหารมุสลิมครั้งใหญ่ในเวลาต่อมา ซึ่งมีผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ในครั้งนี้กว่า 2,000 คน หาย 223 คน บาดเจ็บ 2,500 คน (BBC News, 2005) หลังจากนั้น โมตีได้เข้าสู่การเมืองระดับชาติในนามพรรคภารตียะ ชะนะตะ เนื่องจากประสบการณ์ทางการเมืองและมีอุดมการณ์ราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์อย่างเข้มข้น

รัฐบาลโมตีในช่วง 5 ปีแรก (2014-2019) ใช้แนวคิดฮินดูทวาโดยการรุมประชาทัณฑ์ชาวมุสลิมจำนวน 44 คนกรณีทำร้ายวัวศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวฮินดูนับถือ อีกทั้งการเลือกตั้งในปี 2014 โมตีได้รับการสนับสนุนจากอาสาสมัครราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์จำนวน 10 ล้านคนเพื่อรณรงค์หาเสียง จนโมตีได้รับชัยชนะ จะเห็นได้ว่า โมตีใช้การเมืองฮินดูเพื่อเอื้อผลประโยชน์ต่อราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์ และใช้ราชภริยะ สว้ยัมเสวก์ สงฆ์เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อการเมือง ทั้งสองต่างเอื้อผลประโยชน์ต่อกัน การเมือง

ที่ผสมแนวคิดศาสนาฮินดูต่างนิกายนำไปสู่การนองเลือด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Liebman (1983) ที่กล่าวว่า “แนวคิดฮินดูต่างนิกายมักเริ่มต้นแนวคิดศาสนาและมีขับเคลื่อนทางการเมือง”

พรรคภารตียะ ชะนะตะจึงมุ่งเน้น “การสร้างรัฐฮินดูบริสุทธิ์” ซึ่งรัฐบาลโมดี สมัยที่ 1 มีรัฐมนตรีที่เป็นสมาชิกของราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ประมาณร้อยละ 61 หรือ 41 คนจาก 66 คน ส่วนโมดีสมัยที่ 2 มีรัฐมนตรีที่เป็นสมาชิกของราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์สูงถึงร้อยละ 71 หรือ 38 คนจาก 53 คน นอกจากนี้ ส.ส. พรรคภารตียะ ชะนะตะ 303 คนที่ได้รับการเลือกตั้งในปี 2019 นั้นมีตัวแทนอุดมการณ์ราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์สูงถึง 146 คนหรือประมาณร้อยละ 48 ส่วน ส.ว. อินเดีย (Rajya Sabha) นั้นมีสมาชิกราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ประมาณ 34 คน (Neelam Pandey and Shanker Arimesh, 2020) รัฐบาลโมดีจึงมีความง่ายตายในการใช้อุดมการณ์ราชภริยะ สวยาม์เสวก์ สงฆ์ให้ เป็นที่ยอมรับกันทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งโมดีใช้การมอบคัมภีร์ภควัทคีตา (Bhagwant Geeta: BG) เพื่อเผยแพร่อุดมการณ์ฮินดูขณะเชื่อมความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน นางศุขมา สวาราช (Shushma Swaraj) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของอินเดีย ยังนำเสนอให้คัมภีร์ภควัทคีตาเป็นหนังสือประจำชาติอินเดีย และแคตตาร์ (Khattar) มุขมนตรีแห่งรัฐหริยาณาเสนอให้ใช้คัมภีร์ภควัทคีตาเป็นตำราเรียน (Gurdarshan Singh Dhillon)

สำหรับนโยบายโด่งดังของโมดีคือ “กฮัร วัปซี” (Ghar Wapsi) หรือ “กลับบ้าน” ซึ่งมีเป้าหมายให้ชาวคริสต์และชาวมุสลิมในอินเดียหันมาสู่ศาสนาฮินดูในฐานะเป็น ศาสนาของทุกคนที่อาศัยในแผ่นดินอินเดีย (January Arshad Afzal Khan, 2014, Arun Janardhanan, 2015, India Today Web Desk, 2017, Express News Service, 2020) โมดีกล่าวว่า “Ghar Wapsi คือ นโยบายขจัดแนวคิดการก่อการร้าย” (Times, 2014) ในปี 2015 มีผู้เข้าร่วม Ghar Wapsi ประมาณ 15,000 คน ส่วนปี 2016 เพิ่มขึ้นเป็น 40,000 คน (Andersen & Damle, 2019, p. 164) นโยบายดังกล่าวนี้จึงเป็นผลร้าย ต่อชนกลุ่มน้อยในอินเดียอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งยังสนับสนุนให้เกิดความรุนแรง เพิ่มขึ้นอีกด้วย (Rajeshwar & Amore, 2019, p. 12)

นโยบายการศึกษาภายใต้อุดมการณ์ฮินดูทวา

หนึ่งในแนวทางหลักของราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์คือ การกล่อมเกล่าผู้คน ด้วยการศึกษา ในปี 1977 มีการก่อตั้งโรงเรียนเครือข่ายกลุ่มราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์ หรือที่เรียกว่า “วิทยาคารตติยะ” (Vidya Bharati) เพื่อนำเสนออุดมการณ์ฮินดูทวาให้กับเยาวชนโดยอาศัยอำนาจทางการเมือง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Webber & Liebman (1983) ที่เสนอว่า “สถาบันการศึกษามีส่วนสำคัญในการสร้างความคลั่งชาติ ซึ่งจะขับเคลื่อนอุดมการณ์ผ่านการเมือง” แม้ปี 1977 จะมีโรงเรียนวิทยาคารตติยะไม่กี่แห่ง แต่ในปี 1978 เพิ่มขึ้นเป็น 700 แห่งและในปี 1990 เพิ่มขึ้นเป็น 5,000 แห่ง ซึ่งมีนักเรียนประมาณ 1.2 ล้านคนและครู 40,000 คน ส่วนในปี 2003 เพิ่มขึ้นเป็น 14,000 แห่ง โดยมีนักเรียนประมาณ 1.7 ล้านคนและครูประมาณ 73,000 คน (Jaffrelot, 2007, pp. 21-22) ในปี 2016 เพิ่มขึ้นกว่า 13,000 แห่งซึ่งมีนักเรียนกว่า 3.2 ล้านคน และครูประมาณ 1.46 ล้านคน (Andersen & Damle, 2019, pp. 64-65)

หนึ่งในทฤษฎีศาสตร์ด้านการศึกษาของราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์คือ ท่านมูร์ลี มาโนฮาร์ โจชิ (Murli Manohar Joshi: 1934) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Minister of Human Resource Development) และ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Minister of Sciences and Technology) ผู้ซึมซับแนวคิดราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์ในวัย 10 ขวบท่านเป็นศาสตราจารย์ ทางด้านฟิสิกส์และสอนในมหาวิทยาลัยอัลลาฮาบาด (Allahabad University) ท่านทำงานให้กับกลุ่ม ABVP ซึ่งเป็นสหพันธ์นักศึกษาอุดมการณ์ราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์และต่อมาทำงานกับกลุ่มชณะ สงฆ์ (Jana Sangh) ในปี 1991-1993

ท่านเป็นผู้มีระดับสูงของพรรคภารตติยะ ชณะตะ ท่านได้รับการคัดเลือก ให้เป็น ส.ส. ครั้งแรกในปี 1977 กระทั่งในปี 1991 ได้รับการคัดเลือกเป็นหัวหน้าพรรค ภารตติยะ ชณะตะและเป็น ส.ส. ในสมัยที่สองในปี 1996 ต่อมาโจชิได้รับการคัดเลือก ให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งดำรงตำแหน่งแค่เพียง 13 วันเนื่องจาก รัฐบาลวาชปายีนนั้นมีปัญหภายใน (Jaffrelot, 2007, pp. 270-271) ท่านได้ให้การ สนับสนุนกลุ่มราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์ ในระหว่างดำรงตำแหน่งปี 1998-2004 ด้วยการแต่งตั้งคนของราชภฏริยะ สวยม์เสวก์ สงฆ์เป็นผู้นำสภากรวิจัยด้านประวัติศาสตร์

ของอินเดีย (Indian Council of Historical Research: ICHR) และสภาการวิจัย
ด้านสังคมศาสตร์ของอินเดีย (Indian Council of Social Science Research: ICSSR)

นอกจากนี้ท่านได้เลือกท่านกฤษณะ โกปาล ราชโทกี (Khrishna Gopal Rastogi)
คนของราชภริยะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์เข้ามาดำรงตำแหน่งคณะกรรมการสภาการวิจัยด้าน
การศึกษาและการฝึกอบรมแห่งชาติ (National Council for Educational Research and
Training: NCERT) คณะกรรมการชุดนี้มีส่วนสำคัญในการบริหารจัดการโรงเรียนในอินเดีย
เป็นอย่างมากและท่านรัฐมนตรีก็ได้เขียนประวัติศาสตร์อินเดียใหม่เพื่อเชิดชูอุดมการณ์
ฮินดูทวา (Jaffrelet, 2007, pp. 21-22)

การเปลี่ยนแปลงครั้งดังกล่าวส่งผลให้ ICHR ต้องยกเลิก “ตำราเรียน” 2 เล่ม
ชื่อว่า “Towards Freedom” ในเดือนกุมภาพันธ์ปี 2000 เนื่องจากตำราเรียนดังกล่าวได้
วิพากษ์แนวคิดฮินดูทวา อีกทั้งท่าน Murli Manohar Joshi ได้สนับสนุนการเรียนการสอน
ภาษาสันสกฤตและโหราศาสตร์ในมหาวิทยาลัย ส่วนนโยบายการศึกษาในสมัยโมดีก็ได้
มีการแต่งตั้ง Yellapragada Sudershan Rao นักประวัติศาสตร์ที่มีความสัมพันธ์อันดีกับ
ราชภริยะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์รับตำแหน่งผู้อำนวยการสภาการวิจัยด้านประวัติศาสตร์ของ
อินเดีย (ICHR) ในปี 2014-2017 (Ganguly, 2004, p. 58) วันที่ 2 มกราคม 2015
ได้ประกาศแผนโรงเรียนวิทยาคารัตติยะต้นแบบและปรับใช้กับ 9,000 กว่าแห่งและ
เปลี่ยนตำราเรียนที่เคยต่อต้านแนวคิดฮินดูทวา (Andersen & Damle, 2019, pp. x-xi)
นี่คือ เกมการเมืองสำคัญของพรรคพรรคภารตติยะ ชะนะตะที่พยายามปลูกแนวคิดฮินดู
ทวาให้กับคนรุ่นใหม่เพื่อตั้งรัฐฮินดูบริสุทธิ์ตามอุดมการณ์ของราชภริยะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์

บทสรุป

การเมืองอินเดียภายใต้อุดมการณ์ฮินดูทวาของกลุ่มราชภริยะ สวัยัมเสวก์
สงฆ์นั้นเป็นที่มาของความขัดแย้งต่าง ๆ ในอินเดียโดยเฉพาะปัญหาของชนกลุ่มน้อย
ซึ่งนโยบายทางการเมืองของพรรคภารตติยะ ชะนะตะก็ชี้ให้เห็นแล้วว่า ตั้งแต่อดีต
จนกระทั่งปัจจุบันยังคงเหมือนเดิม ไม่ว่าจะเป็นพรรคการเมืองที่ชื่อ พรรคภารตติยะ
ชะนะ สงฆ์ (BJS) พรรคชะนะตะ (JP) หรือแม้กระทั่งพรรคภารตติยะ ชะนะตะ (BJP)
พรรครัฐบาลในปัจจุบันประวัติศาสตร์การเมืองอินเดียได้ชี้ให้เห็นว่า ราชภริยะ สวัยัมเสวก์

สงฆ์อยู่เบื้องหลังการเมืองอินเดียมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นการลอบสังหารมหาตมะ คานธีในปี 1948 โดยนาโทรัม โคทเส ส่งผลให้มีการปราบปรามและประกาศให้กลุ่ม ราชฐียะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์เป็นกลุ่มนอกกฎหมายของอินเดีย นอกจากนี้ยังมีการต่อต้าน แนวคิด “การอยู่ร่วมกันในสังคมพหุวัฒนธรรม” ของพรรคกรรกรองเกรสและมหาตมะ คานธี

ในทางกลับกันกลุ่มฮินดูนิยมมีการแต่งตั้งคนของราชฐียะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์เป็นผู้นำสภาการวิจัยด้านประวัติศาสตร์ของอินเดีย (ICHR) และสภาการวิจัย ด้านสังคมศาสตร์ของอินเดีย (ICSSR) ส่งผลให้มีการยกเลิก “ตำราเรียน” อีกทั้งยังมีการสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาสันสกฤตและโหราศาสตร์ในมหาวิทยาลัย รวมถึง ความรุนแรงในคุชราตปี 2002 โดยพรรคการเมืองที่สังกัดแนวคิดฮินดูทวา ปัญหาเรื่อง การแก้ไขกฎหมาย CAA 2003 การเปลี่ยนเงินตราอินเดียในปี 2016 เพื่อปราบปรก ครงเกรส ซึ่งคู่แข่งทางการเมืองของพรรคภารตตียะ ชะนะตะ และการออกกฎหมาย ว่าด้วย Citizenship (Amendment) Act ของพรรคภารตตียะ ชะนะตะในเดือนธันวาคม 2019 รวมถึงการยกเลิกสถานะของจัมมูและแคชเมียร์ในเดือนสิงหาคมปี 2019 ส่งผลให้ มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและตัดสัญญาณการติดต่อสื่อสารประมาณ 7 เดือน

ประเด็นแคชเมียร์ถือเป็นจุดขายสำคัญของราชฐียะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์ในการ สร้างกระแสต่อต้านชนกลุ่มน้อยในอินเดีย โดยเฉพาะชาวมุสลิม ผ่านวาทกรรมและการ โฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ เพื่อปลุกกระแสความเกลียดชัง เช่น ชาวมุสลิมสังหารผู้นำฮินดู เพื่อสร้างความหวาดกลัว ชาวมุสลิมขบไล่ชาวฮินดู บังคับให้เปลี่ยนศาสนาและประทุษร้าย สตรี ชาวมุสลิมเปลี่ยนวัดฮินดูให้เป็นมัสยิด ชาวมุสลิมเผาและยึดบ้าน ตลอดจนยึดธุรกิจ ของชาวฮินดู ทั้งหมดคือนโยบายแบบฮินดูทวาของราชฐียะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์ที่ครอบงำ พรรคการเมืองอินเดีย ส่งผลต่อความขัดแย้งระหว่างมุสลิมและฮินดู รวมถึงกลุ่มชาติพันธุ์ และศาสนาอื่น ๆ

แม้ราชฐียะ สวัยัมเสวก์ สงฆ์จะสร้างคุณูปการอย่างมากมายให้กับอินเดีย ผ่านผู้นำคนสำคัญอย่างเฮดเกวาร์ ชวาร์การ์ อัตวานี รวมถึงวาชเปย์ที่พยายามดำเนิน นโยบายแบบสายกลาง แต่แนวคิดฮินดูทวาก็ทำให้พรรคภารตตียะ ชะนะตะคร่ำหวัด ชาวอินเดียไปเป็นจำนวนมากมาย ความนิยมพรรคภารตตียะ ชะนะตะในการเลือกตั้งปี 2019 นั้นอาจมีนัยการตื่นตัวของแนวคิดฮินดูทวาเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจจะมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นด้วย

การทำความเข้าใจแนวคิดฮินดูทวาทจึงเป็นสิ่งสำคัญ แม้ไม่สามารถเปลี่ยนลมการเมืองได้ แต่อย่างน้อยก็สามารถติดอาวุธทางปัญญาเพื่อเอาชนะแนวคิดเอกนิยม (Monoculture) ในแบบที่ฮินดูทวาทกำลังเคลื่อนไหวและสามารถใช้ชีวิตร่วมกับความท้าทายต่าง ๆ ท่ามกลางสังคมพหุวัฒนธรรมได้อย่างเข้าใจและเท่าทัน

เอกสารอ้างอิง

ประพันธ์ สามพายวรกิจ. (บรรณาธิการ). (2558). *ถอดรหัสอินเดีย 2015*. กรุงเทพฯ: สถานเอกอัครราชทูตไทย ประจำกรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย

Al-Jazeera. (2020). *India restores internet in Kashmir after 7 months of blackout*. March 5, 2020. สืบค้นเมื่อ 11 มีนาคม 2019 จาก https://www.aljazeera.com/news/2020/03/india-restores-internet-kashmir-7-months-blackout-200305053858356.html?fbclid=IwAR08ZD-epb_90rc-JLVK3uPPtsebMTm0eYTLLJNshMsnl0F7H-kE5DJNMgqQ

Andersen, W., & Damle, S.D. (2019). *Messengers of Hindu Nationalism: How the RSS Reshaped India*. London: C. Hurst.

Baxter, C., Malik, Y. K., Kennedy, C. H., & Oberst, R. C. (1988). *Government and Politics in South Asia*. Lahore: Vanguard Books.

BBC News. (2005). *Gujarat riot death toll revealed*. May 11, 2005. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2019 จาก http://news.bbc.co.uk/2/hi/south_asia/4536199.stm

Chatry, K. K. (2012). *“Understanding the Religious Nature of Terrorism in India: Four Case System with An Analysis for Proposals and Resolution.”* Doctor of Philosophy Thesis, Department of Theology and Religion, School of Historical Studies, College of Arts and Law, University of Birmingham.

Devare, A. (2009). *Secularizing Religion: Hindu Extremism as a Modernist Discourse*. *International Political Sociology*, 3(2), 156–175.

- Dhillon, G. S. (2019). *Hindutva agenda of the BJP*. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2019 จาก <https://humanrightscscommission.house.gov/sites/humanrightscscommission.house.gov/files/documents/Presentation%20by%20Gurdarshan%20Sing%20Dhillon.pdf>
- Edited, C. J. (2007). *Hindu Nationalism: A Reader*. New Jersey: Princeton University Press.
- Edited, M V. (2019). *The BJP in Power: Indian Democracy and Religious Nationalism*. Washington: Carnegie Endowment for International Peace.
- Express News Service. (2020). Gujarat: 144 tribals ‘reconverted’ to Hinduism in Dang. *The Indian Express*. January 26, 2020. สืบค้นเมื่อ 24 มีนาคม 2019 จาก <https://indianexpress.com/article/india/gujarat-144-tribals-reconverted-to-hinduism-in-dang-6235405/>
- Ganguly, S. (2014). “The Risks Ahead”. *Journal of Democracy, Johns Hopkins University Press*. 25 (4), 56–60. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2019 จาก <https://muse.jhu.edu/article/556410>
- Gaur, A., Lotha, G. & Tikkanen, A. (2019). *Bharatiya Janata Party*. สืบค้นเมื่อ 23 กันยายน 2019 จาก <https://www.britannica.com/topic/Bharatiya-Janata-Party#ref789897>
- Glock, C. Y., & Stark, R. (1965). *Religion and society in tension*. Chicago: Rand McNally.
- Hindustan Times. (2014). ‘Ghar wapsi’ only way to end terror says BJP leader. December 25, 2014. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2019 จาก <https://web.archive.org/web/20141229063904/http://www.hindustantimes.com/india-news/newdelhi/ghar-wapsi-only-way-to-end-terror-says-bjp-leader/article1-1300421.aspx>

- India Today Web Desk. (2017). *53 families converted to Hinduism: RSS in Jharkhand wants block to be Christianity-free*. April 12, 2017. สืบค้นเมื่อ 26 มีนาคม 2019 จาก <https://www.indiatoday.in/fyi/story/rss-53-families-converted-hindus-jharkhand-christianity-free-970803-2017-04-11>
- Jaffrelot, C. (1993). *The Hindu Nationalist Movement and Indian Politics 1925 to the 1990s*. New Delhi: Penguin Book.
- Janardhanan, A. (2015). First ‘Ghar Wapsi’ in Tamil Nadu, 18 Dalit Christians ‘reconverted’. *Indian Express*. January 31, 2015. สืบค้นเมื่อ 23 มีนาคม 2019 จาก <https://indianexpress.com/article/india/india-others/first-ghar-wapsi-in-tamil-nadu-18-dalit-christians-re-converted/>
- January Arshad Afzal Khan. (2014). “VHP to hold ‘ghar wapsi’ for 4,000 Muslims in Ayodhya in January”. *Time of India*. December 24, 2016. สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2019 จาก http://timesofindia.indiatimes.com/articleshow/45624372.cms?utm_source=contentofinterest&utm_medium=text&utm_campaign=cppst.
- Johari, A. (2014). *New report shows how Hindutva groups operate in US, send money to India*. July 02, 2014. สืบค้นเมื่อ 3 เมษายน 2019 จาก <https://scroll.in/article/668870/new-report-shows-how-hindutva-groups-operate-in-us-send-money-to-india>
- Liebman, C. S. (1983). Extremism as a Religious Norm. *Journal for the Scientific Study of Religion*. 22 (1), 75-86.
- Mukherjee, R. (2007). *Great Speeches of Modern India*. New Delhi: Random House India.
- Orden, C. (2014). *Hindu Nationalism and the Evolution of Contemporary Indian Security*. New Delhi: Oxford University Press.

- Pandey, N., & Arnimesh, S. (2020). *RSS in Modi govt in numbers 3 of 4 ministers are rooted in the Sangh*. January 27, 2020. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2019 จาก <https://theprint.in/politics/rss-in-modi-govt-in-numbers-3-of-4-ministers-are-rooted-in-the-sangh/353942/>
- Pew Research Center: Religion and Public Life. (2012). *Hindus*. December 18, 2020. สืบค้นเมื่อ 15 มีนาคม 2019 จาก <https://www.pewforum.org/2012/12/18/global-religious-landscape-hindu/>
- Pirbhai, M. R. (2020). *Hindutva and the Meaning of Modernity*. March 9, 2020. สืบค้นเมื่อ 23 กันยายน 2019 จาก <https://berkleycenter.georgetown.edu/responses/hindutva-and-the-meaning-of-modernity>
- Raghuvanshy, G. (2016). *The Hindutva Movement and Colonial Consciousness*. Research Master Religion and Culture, Faculty of Theology and Religious Studies, University of Groningen.
- Rajeshwar, Y., & Amore, R. C. (2019). Coming Home (Ghar Wapsi) and Going Away: Politics and the Mass Conversion Controversy in India. *Religions* 2019, 10 (5): 1-16. สืบค้นเมื่อ 18 มีนาคม 2019 จาก <https://www.mdpi.com/2077-1444/10/5/313/htm>
- Saiya, N. (2018). *Weapon of Peace: How Religious Liberty Combats Terrorism*. New York: Cambridge University Press.
- Savarkar, V. D. (1969). *Hindutva: who is a Hindu?*. Bombay: S.S. Savarkar.
- Schmid, A. P. (2014). *Violent and non-violent extremism: two sides of the same coin?*. Research paper. The Hague, The Netherlands: International Centre for Counter-Terrorism.
- Silber, M. D., & Bhatt, A. (2007). *Radicalization in the west: The homegrown threat*. New York: NYPD Intelligence Division.

- Therwath, I. (2012). *Cyber-Hindutva: Hindu Nationalism, the Diaspora and the Web*. Paris: Fondation Maison Des Sciences De l'Homme. สืบค้นเมื่อ 26 มีนาคม 2019 จาก <http://www.e-diasporas.fr/working-papers/Therwath-Hindutva-EN.pdf>
- Visweswaram, K., Witzel, M., Manjrekar, N., Bhog, D., & Chakravarti, U. (2009). The Hindutva View of History: Rewriting Textbooks in India and the United States. *Georgetown Journal of International Affairs*, 10(1), 101–112.
- Webber, D., Babush, M., Schori-Eyal, N., Vazeou-Nieuwenhuis, A., Hettiarachchi, M., Belanger, J. J., et al. (2017). The road to extremism: field and experimental evidence that significance loss-induced need for closure fosters radicalization. *Journal of Pers. Soc. Psychol.* 114(2), 270–285.
- Webber, D., Babush, M., Schori-Eyal, N., Vazeou-Nieuwenhuis, A., Hettiarachchi, M., Belanger, J. J., et al. (2017). “The road to extremism: field and experimental evidence that significance loss-induced need for closure fosters radicalization” in Susilo Wibisono, Winnifred R. Louis and Jolanda Jetten. “A Multidimensional Analysis of Religious Extremism”. *Frontiersin*. November 18, 2019. (270–285). สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2019 จาก <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fpsyg.2019.02560/full#ref53>
- Wibisono, S., Louis, W. R. & Jetten, J. (2019). A Multidimensional Analysis of Religious Extremism. *Frontiersin*. November 18, 2019. สืบค้นเมื่อ 22 มีนาคม 2019 จาก <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/fpsyg.2019.02560/full#ref53>
- Zafar, Z., Ali, S., & Irfan, S. (2018). Origin of “Hindutva” and its reflection in Modi’s Doctrine. *Journal of Indian Studies*. 4 (2), 225–232.

